

SUFLET DE FEMEIE

La anul pe vremea asta
vei fi mamă!

copii

PRO-VIAȚĂ

Cum *vișăm?*

Colectivul de redacție *SUFLET DE FEMEIE* vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 34 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**
Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cuprins

6	TU EȘTI MAMA COPIILOR TĂI DARIA MĂTUTIS	29	UNDE SUNT LUCIANA PRIP
8	PREGĂTEȘTE-ȚI COPILUL PENTRU MĂREȚIE LIDIA MIHĂESCU	30	TOT CE E MAI BUN PENTRU COPIII EI RODICA FILIP
10	LA ANUL PE VREMEA ASTA VEI FI MAMĂ LOREDANA MARIN	32	CUM VISĂM RODICA FILIP
12	RESTAURAȚI PRIN IUBIRE CĂRMEN NISTOR	34	ESTE TIMPUL MAGDALENA PRECUP
15	COPII CLAUDIA NEAGU	36	LECTURĂ DE VACANȚĂ ALEXANDRA DOGAR
16	CUM SĂ ATINGI EXCELENȚA, CA FEMEIE CĂSĂTORITĂ PAULA DEJEU	38	PRO-VIAȚĂ MAGDALENA PRECUP
18	CURAJUL DE A ÎNDRĂZNI ANAMARIA PEICA	40	COPIII SUNT AI MEI ELISABETA PORUT
19	O INIMĂ DE COPIL REBECA BELEAN	42	AI GRIJA LUME, DE FIUL MEU CORNELIA TODEA
21	FEMEIA ÎNȚELEAPTĂ ÎȘI ZIDEȘTE CASA NORA FĂRĂGĂU	44	RECENZIE CARTE - RODICA BLAJAN
22	INIMĂ CURATĂ DE COPIL NORA FĂRĂGĂU	46	CE LĂSĂM MOȘTENIRE COPIILOR NOȘTRI? AURA VATMANIUC
24	MEDITAȚIE CRENGUȚA STOIAN	50	FRUMUSEȚEA GĂTITULUI ÎN FAMILIE FLORINA RUȚA
25	IMN ÎNCHINAT ZIDITORULUI ELISABETA PORUT	52	SOS PESTO DE URZICI FRANCESCA TROMBITAȘ
26	BINECUVÂNTAREA ROMÂNIEI MARIA PETRUȘ	54	CREDO TV
28	SCRISOAREA VICKY MIHALCA		

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baci
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș

DESIGN

Luciana Sand

CORECTURĂ ȘI REDACTARE

Colectivul de redacție

Meseria de părinte

Sunt bucuroasă să aducem în atenția dumnavaastră un nou număr al revistei Suflet de femeie, și pentru că tocmai am sărbătorit ziua internațională a copilului și urmează vacanța, ne vom concentra pe teme legate de părinți și copii.

Noi, mamele, ne uităm cu nostalgie la copiii noștri și ne punem întrebări diferite în funcție de vârstă copiilor. Când copii sunt mici ne uităm la ei și ne gândim "când vor fi mari?", iar când ajung mari ne întrebăm "cum de a trecut timpul atât de repede?" Ne amintim cum nouă luni din viața lor au petrecut în pântecul nostru, acolo într-un loc ascuns ca în adâncul pământului, au prin viață, într-un loc tainic, chiar lângă inima noastră, au fost formați din nimic sub cadența bătailor inimii mamei. De aceea, ei rămân în inima noastră pentru totdeauna, și vrem să-l știm fericiți, vrem să-i ocrotim de orice greutate și de orice rău, de orice pericol, vrem să trăiască fără de păcat și fără compromis. Din acesta dorința bună mai facem uneori și greșeli, fie că ne cocoloșim sau răsfățăm copiii, fie că nu avem puterea să-i pedepsim atunci când greșesc, obiceiuri care mai mult îi vor face să piardă în viață. Noi vrem să-i influențăm pe copii să se lanseze în viață pe calea cea bună, dar cine știe exact ce este bine pentru copil și cum să-l influențăm într-un mod constructiv?

M-am tot gândit ce este cel mai bine să facem pentru copiii noștri și am ajuns la o concluzie simplă.

Grijă părintească trebuie să îmbrace cel puțin 3 forme: dragostea necondiționată, rugăciunea și exemplul personal.

Copilul e un dar de la Dumnezeu, el a venit pe lume nu pentru că am vrut noi părinții – sunt atâtea familii care doresc să aibă copii și nu pot – ci pentru că Dumnezeu a hotărât să se nască un băiat sau o fetiță într-o anumită familie. Dumnezeu i-a plămădit în trupul mamei și a ținut în ADN-ul copilului trăsături unice, asemănătoare mamei și tatălui, dar unice, niciun frate sau sora nu este și nu va fi identic cu altul, nici măcar gemenii. Dumnezeu a încredințat aceste creaturi fragile și gingașe părinților, în special mamei și chiar dacă copiii sunt născuți cu durere mamele își iubesc atât de mult copilașii.

Ei ne sunt încredințați nouă, pentru un timp, cu scopul să-i creștem și să-i educăm, dar ei nu sunt ai noștri, ci sunt ai lui Dumnezeu.

Cineva spunea că dacă copilașii nu ar fi drăgălași părinții nu ar rezista la consumul enorm de energie provocat de nopți nedormite și grijă permanentă pentru copilaș, cu schimat de scutece, cu alăptat, cu plânsete și alte crize de ale lor. Dar, pe măsură ce cresc, copii sunt uneori diferiți de ceea ce am crezut noi că vor deveni și ne fac și surprize neplăcute, fie că iau note slabe la școală, fie că sunt nemulțumiți cu ce le oferim sau că își aleg prietenii care nouă nu ne inspiră încredere, fie că ne cheltuie prea mulți bani, sau uneori pot apela la "plăceri" intezise lor și atunci ne fac să ne simțim vinovați și falimentari în meseria de părinte. Dacă înțelegem principiul dragostei necondiționate, nu vom falimenta niciodată și vom câștiga, în final, toate bătaile. Așa cum Dumnezeu a iubit atât de mult o lume rea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3:16), tot la fel și noi trebuie să le arătăm dragoste necondiționată copiilor în cele mai dificile momente. Acest lucru nu înseamnă că nu le vom spune ce nu fac bine, dar le vom arăta prețuire și iubire în orice situație. Un copil răzvrătit, uneori e greu de iubit și e și mai greu de iertat, dar aceasta e cheia spre victorie, iubirea părintească îl va face pe copil să revină la valorile familiei.

Să ne amintim de pilda fiului risipitor, care a avut un tată de la care putem învăța, în loc să-l alunge, după toate relele pe care le-a făcut fiul (cheltuirea averii, plecarea de acasă, asocierea cu femei stricate și viață destrăbălată), la întoarcerea acasă tatăl în îmbrățișează, face un ospăț, îi oferă haine scumpe și un inel valoros, ca semn al prețurii sale. Tatăl trăiește cea mai mare bucurie că fiul cel răzvrătit s-a întors acasă, și tot așa vom încheia și noi "dramele din viața noastră, fie că a rămas copilul corigent sau că s-a drogat sau că s-a lepădat de credință, dragostea părintească va învinge în cele din urmă. Dacă există această dragoste copilul rebel știe că are unde să se întoarcă atunci când își va veni în fire și se va convinge că "aventurile" lui nu duc înspre bine.

Sunt și în zilele noastre multe mame și tați încercați prin copiii lor și nu știu ce să mai facă ca să-i aducă la calea cea bună, la o relație normală cu familia, cu biserica și cu societatea, dar nu e altă soluție

decât a arăta iubirea necondiționată în orice modalitate. E bine să ne cunoaștem copiii și limbajul lor de iubire, e bine să le arătăm că-i iubim și atunci când nu iau cele mai bune note la școală, să le spunem că pentru mama și pentru tata ei sunt unici și sunt cei mai valoroși. Să nu-i comparăm cu alți copii și nici chiar cu frații lor, să le artăm că au un loc unic și special în inima noastră și în inima Lui Dumnezeu.

Rugăciunea e de asemenea o unealtă sau chiar o armă cu care ne putem lupta foarte eficient pentru apărarea copilului nostru de tot ce este rău. Cerând protecția lui Dumnezeu și punând în fiecare zi Numele Său peste copilul nostru, noi țeșem o plasă de siguranță împotriva atacurilor celui rău. Mai sunt zile când copiii sunt închiși, parcă ar fi un zid între noi și ei, parcă nu ne mai suportă sfaturile, atunci e cel mai eficient să-l spunem Lui Dumnezeu despre copii. Să-l amintim Lui că de fapt copilul este un dar pe care l-am primit de la El, pentru o vreme ca să avem grijă de el și Dumnezeu este acolo să ne inspire în cele mai grele momente. Dumnezeu care a ținut copilul în pântecul mamei și care-i cunoaște viitorul știe "manualul de funcționare" a fiecărui copil, știe să descifreze "codurile de eroare" și este gata să ne dea soluții. Mi s-a întâmplat și mie de multe ori să găsesc drumul spre inima copiilor mei, aplicând metodele pe care Dumnezeu mi le-a relevant prin rugăciune. Am găsit cuvinte să-i conving, am câștigat încredere și am dezvoltat relația de care atât eu cât și copiii aveau așa de mare nevoie.

Puterea exemplului personal e ilustrat de vechiul proverb românesc "așchia nu sare departe de copac" și vedem analizând atât familii din istorie, chiar din exemple prezentate în Biblie, dar și din contemporaneitate cât e de adevărat ceea ce se spune despre copii, și anume că ei sunt oglinda părinților. Cât adevăr în cuvintele marelui scriitor francez Victor Hugo "dacă vrei să refomezi un om, trebuie să începi cu bunica lui". Noi nu putem să-i formăm pe copii decât așa cum suntem noi, ei vor copia vrând, nevrând obiceiurile noastre bune sau rele, mentalitatea noastră.

Dacă noi ca părinți renunțăm repede când ne este greu și abandonăm lupta, ce vor face copiii noștri? Dacă avem o viață dezordonată și inversăm ordinea priorităților, dacă suntem agitați și nemulțumiți, așa vor fi și copii noștri. Dar dacă știm să ascultăm de Dumnezeu, știm să păstrăm pacea în familie, dacă

avem milă față de cei în nevoie, dacă muncim cu pasiune, așa vor face și copiii noștri.

Cel mai mare lucru pe care îl putem lasă moștenire copiilor noștri este să fim un model pentru ei în ceea ce privește relația cu Dumnezeu, dacă ei vor vedea că noi îl onorăm pe Domnul cu deciziile noastre, că trăim în lumină, că suntem răbdători în necaz că știm să ne bucurăm și atunci când trecem prin greutăți, dacă vor vedea că știm să iertăm, așa vor face și ei la rândul lor.

Mai devreme sau mai târziu cuvintele noastre vor fi rostite de copiii noștri, obiceiurile noastre vor fi preluate și ei vor merge în viață pe același drum pe care l-am lăsat noi bătătorit în urmă. Oare spre ce îi îndreptăm? E deosebit de important ca faptele, cuvintele și ideile noastre să meargă spre aceeași destinație: căutarea voii lui Dumnezeu. Nu vom reuși să-i orientăm numai prin cuvinte, dar nici obiceiurile nu îi motivează destul, ci acestea împreună – cuvântul, fapta – îmbrăcate cu dragostea necondiționată vor reuși să ne țină copii pe calea spre Biruință. Cea mai mare durere o are un părinte când observă că inima copilului s-a îndepărtat de el, fie din cauza unor greșeli părintești, fie din cauza unor influențe "străine" care au venit asupra copilului. Dar oricât de străini ne-am simți la un moment dat, nu trebuie să deznădăjduim pentru că avem o promisiune divină atât de frumoasă, cu care se încheie Vechiul Testament

"El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!" (Maleahi 4:6)
Proorocul vorbește despre Isus, Mesia care va veni să schimbe lucrurile în ceea ce privește relațiile din familie, de la el putem învăța să practicăm cele mai bune metode de creștere a copiilor: dragostea necondiționată, rugăciunea și puterea exemplului personal.

Dumnezeu să ne ajute!

Rodica Baciu

Te ești valoroasă, frumoasă și puternică Tu ești mama copiilor tăi

De câte ori ai rămas fără speranță și nu ai știut care e următorul pas, încotro se îndreaptă viața ta sau ce va fi mâine?

Vreau să îți povestesc ce am învățat și îmi doresc să te încurajez prin experiența mea. Am doi băieți incredibil de dulci și sunt tare binecuvântată să fiu mama lor.

Jason are 6 ani și jumătate. E tare independent și e ca un burete: absoarbe orice poate învăța cu o curiozitate de admirat. E iubăreț și are o inimă de aur.

Joshua are aproape 4 ani. E cel mai vesel, bucuros și puternic băiețel. El ne-a făcut să fim o familie specială, diferită. La câteva zile după ce a fost născut, am văzut că ceva nu e în ordine. Joshua nu plângea, nu suga, nu se prea mișca, el doar doarme. A avut nevoie de oxigen, cofeină în sânge și sondă în stomac, ca să îl putem hrăni pentru 5 luni. Toate acestea din cauza hipotoniei musculare, un simptom, cu care s-a născut.

Era mijlocul unei zile răcoroase de aprilie când am primit telefonul care mi-a schimbat viața.

Joshua avea 10 luni când a fost diagnosticat cu Sindromul Prader Willi (SPW). SPW e un sindrom foarte complex, cele mai grele simptome fiind nesațietatea, hipotonia musculară și epilepsia. Am simțit cum lumea s-a prăbușit pe umerii mei. Eram zdrobită, fără speranță și nu vedeam un viitor în fața mea.

Câteva luni după ce a împlinit un anisor, Joshua a început să aibă atacuri epileptice. A avut până acum șapte atacuri și la ultimele șase a trebuit să îl reanimăm, pentru că el a rămas fără oxigen și nu a mai reacționat. A fost la terapie intensivă pentru scurt timp, din cauza faptului că a suferit trei atacuri epileptice în doar șase ore, care nu i-au lăsat corpul să ia o pauză.

De fiecare dată am strigat supărată și nervoasă către Dumnezeu. Îl rugăm să nu îl ducă încă acasă pe Joshua. Nu înțelegeam ce se întâmplă și de ce mai trebuie să trecem și prin astfel de greutăți. Nu cred că un părinte ar trebui să fie pus în situația de a-și reanima copilul. Dar știu că Dumnezeu știe mai bine. Am trecut cu Joshua prin multe greutăți încă de la început (și încă trecem) și de multe ori am crezut că o să îl pierdem. Am trăit cea mai întunecată perioadă din viața mea, plină de frică.

Frică de ce va fi, de ce s-ar putea întâmpla și de ce ar mai putea să fie. Nu înțelegeam de ce a îngăduit Dumnezeu că Joshua să fie bolnav și de ce nu îl vindecă, dacă eu din toată inima cred că El poate. Tânjeam așa de mult după o asigurare că totul o să fie bine. Voiam să am minunea mea. În multe zile mi-a fost greu să mă rog, nu aveam cuvintele potrivite pentru a-l spune Domnului ce am pe suflet. Dar totuși, El m-a auzit. Și în fiecare zi mi-a dat putere să înving greutățile din acea zi, mi-a arătat cum să merg înainte și ce decizii să iau. El a pus în mine bucurie pentru copii mei, chiar și în cele mai grele circumstanțe. Încet El m-a transformat într-o persoană nouă.

Am trecut printr-un proces de învățare în care am descoperit pe propria piele cum compararea îți fură bucuria din suflet. Îmi era greu să văd, cum ceilalți copii se dezvoltă și fac pași înainte, când Joshua al meu nu. În cele din urmă, am învățat să îl las pe Joshua să se dezvolte în propriul lui ritm și să îl încurajez pe parcurs. Am învățat să îl ajut cum pot și să îi dau iubirea de care are nevoie. Am învățat să mă uit la nevoile lui și să acționez în concordanță cu ele. Când eu am renunțat să mai pun presiune pe el sau pe mine, a fost momentul când Joshua a devenit mai sigur pe sine - iar eu am devenit liberă. Liberă de orice prejudecăți sau gânduri negative și l-am acceptat pe Joshua așa cum e el: mai mult decât perfect. Jason l-a primit pe Joshua și l-a acceptat mai repede și mai bine decât am crezut. Îl iubește foarte mult și are grijă de el mai mult decât noi ca părinți credem că ar trebui. Jason îl provoacă să își depășească limitele, cum doar un frate mai mare ar putea.

Relația dintre ei doi e așa de bună și armonioasă, chiar sunt cei mai buni prieteni!

Pentru noi ca părinți e important ca Jason să nu se simtă inferior lui Joshua. Pericolul e mare având în vedere abundența programărilor medicale și terapeutice. De aceea, periodic ne luăm timp doar cu Jason și îi dăruim lui toată atenția noastră. Nu e ușor să ne împărțim atenția și timpul între copii, iar câteodată ajungem și noi la limitele noastre.

Eu cred din toată inima că și în ziua de azi Domnul poate să îl vindece pe Joshua. Poate cândva o să îl vindece. Dar chiar și dacă El decide să nu, eu aleg să am încredere în El, pentru că mereu ne

vrea binele - chiar și atunci când nu vedem niciun bine și avem în față doar necaz și durere. Planul Lui pentru noi e întotdeauna mai mare decât putem noi înțelege. Când navigam prin ape adânci, eram tristă și mă zbăteam să îmi păstrez credința, El mereu a fost acolo. Când credeam că nu o să ies din depresie, El m-a echipat cu tot ce am avut nevoie să ies victorioasă din întuneric. Dar fără să fi fost în întuneric vreodată, nu aș fi știut ce înseamnă să nu ai speranță. Nu aș fi înțeles prin ce trec alte mame ca și mine. Astăzi, când trec prin încercări, insist să îl întreb pe Dumnezeu ce vrea să învăț de aici, ce vrea să văd cu alți ochi și ce să înțeleg cu o altă inimă?

Știu că lumea e plină de mame care se zbat zi de zi cu lucruri obisnuite sau mai puțin obișnuite. Mame care au nevoie de o mică pauză, pentru a avea ocazia de a le fi dor de copiii lor. Mame care nu au ce să pună pe masă pentru copiii lor și mame care nu știu ce să mai facă cu copiii lor rebeli. Mame care pe dinafară au totul sub control și masca pe care o poartă e total opusul la cum se simt ele în suflet cu adevărat. Mame la care credința și speranța le atârnă de un fir de ață și tânjesc după o rază de soare.

Mame în devenire care abia așteaptă să își țină copiii în brațe și mame care încă nu sunt mame. Mame care nu știu ce șansă la viață au copiii lor mâine și mame care își dau viața ca și copiii lor să aibă o șansă la viață.

Isus ne iubește pe toate la fel, ne vede inima la fiecare în parte și pentru fiecare are un plan mare. Dar ține-ți credință când nu mai poți! Te încurajez din inimă să nu te dai bătută, o să vină soarele și bucuria din nou.

Să știi că nu ești singură și dacă ai nevoie de ajutor e în ordine să ceri ajutor, nu trebuie tu să le faci pe toate și nu trebuie să ai totul sub control.

Lasă-L pe Isus să preia controlul vieții tale, chiar și în cele mai mici decizii. Ești valoroasă, frumoasă și puternică

Tu ești mama copiilor tăi și le arăți cum înfrunți viața cu Isus alături.

Daria Matutis

antrenează-ți copilul pentru **MĂREȚIE**

„Măreția” este ansamblu de calități care trezesc admirație și respect; caracter excelent; de o calitate excepțională; distincție, superioritate, profesionalism, unicitate, educație aleasă, proeminentă, calitatea unei persoane de a fi la înălțimea unei responsabilități enorme.

Izbucnise războiul de Yom Kippur (Ziua Ispășirii), sâmbătă 6 octombrie 1973, prin atacul fulgerător din părțile de nord, de sud și de est întreprins de o coaliție egipteano-siriană, căreia i s-au alăturat unități militare din Irak, Arabia Saudită și Iordania. Forța militară a Israelului era copleșită de arsenalul coaliției arabe, care abunda de arme sovietice de ultimă generație la vremea aceea.

Era o noapte de odihnă pentru președintele în exercițiu al Statelor Unite, Richard Nixon, dar pentru liderii israelieni tensiunea atingea paroxismul. Cu măreția leoaicei care se ridică pentru a-și apăra puiul venit a deveni mai târziu leul-alfa al familiei de lei, Golda Meir l-a apelat chiar atunci pe președintele american pe firul scurt, trezindu-l din somn. Era un gest temerar, după numeroase solicitări neonorate trimise consilierului prezidențial de origine evreiască pe probleme de apărare, Henry Kissinger. Profund deranjat de întreruperea odihnei nocturne în interese de stat, Richard Nixon era deja mândru când a răspuns apelului telefonic.

La celălalt capăt al firului era prim-

ministrul israelian, doamna Golda Meir, care i-a transmis un mesaj tranșant: „Domnule președinte, dacă nu faceți ceva, mâine statul Israel nu va mai exista.”

Convorbirea telefonică se încheiase, iar Richard Nixon încă fierbea de mânie; s-a ridicat din pat și imediat a fost inundat de fluxuri de amintiri ale momentelor din copilărie petrecute cu mama sa, care îi citea din Biblie și îi repeta acest mesaj: „Într-o zi, o națiune va fi în pragul distrugerii și salvarea ei va depinde de un gest al tău.” Mai târziu, el își aduce aminte: „De îndată ce mi-am coborât picioarele în papuci, am știut că trebuie să fac ceva.” În următoarele zile au fost trimise 300 de transporturi aeriene și maritime pentru Israel, care au schimbat soarta războiului de Yom Kippur.

Întrebat cum și-o aduce aminte pe mama sa, președintele american a răspuns simplu: „Mama mea a fost o sfântă.” Istoricii afirmă faptul că influența educației creștine oferite de mama sa s-a manifestat în decizii monumentale luate de președintele american. Ei conchid cu privire la el:

„A fost un pacifist.” El a știut să navigheze în condițiile embargo-ului petrolier impus de țările arabe Americii

în urma susținerii Israelului; a continuat negocierile de pace ale Israelului cu țările arabe în perioada următoare războiului de Yom Kippur, consolidând, prin aceasta, pacea Israelului.

În fiecare copil, Dumnezeu a așezat măreție. Dicționarele Explicative definesc „măreția” astfel: ansamblu de calități care trezesc admirație și respect; caracter excelent; de o calitate excepțională; distincție, superioritate, profesionalism, unicitate, educație aleasă, proeminentă, calitatea unei persoane de a fi la înălțimea unei responsabilități enorme.

Îi revine mamei sarcina onorantă de a scoate din cuferul interior al copilului măreția intrinsec legată de destinul pregătit de Dumnezeu pentru el. Dumnezeu a pus la dispoziția oricărei mame instrumente imbatabile pentru această chemare sfântă.

Iată două dintre ele:

1. Cuvintele înțelepte sunt cuvinte bine alese, care împuternicesc copilul să pășească de la o vârstă fragedă în siguranță și respect de sine. Prin cuvinte, mama îi insuflă copilului adevăratele

valori în viață, începând cu o relație personală cu Dumnezeu și continuând cu exprimarea unicității sale în această lume. Mama îi insuflă copilului convingerea că el aduce plus-valoare pentru familia, comunitatea și societatea în care trăiește. Plămădirea unui caracter frumos și puternic necesită ani de investiții făcute cu consecvență, timp în care mama este chemată să dovedească sacrificiu de sine.

Derek Prince, specialist în greacă și în ebraică, profesor de fonetică, învățător al Bibliei, spunea: „Nu putem rosti cuvinte fără suflare, fără respirație. La fel, cuvintele lui Dumnezeu sunt însoțite de Ruach, suflarea lui Dumnezeu, Duhul Său.”

Eficiența cuvintelor pozitive rostite în viața unui copil este imensă. Dar cuvintele lui Dumnezeu rostite în viața lui în mod consecvent fac lucrurile să se întâmple. Dezvoltă-ți practica de a rosti zilnic binecuvântări din Biblie peste copilul tău, chiar și la distanță.

Împăratul Solomon a dat glas în Proverbe 31 cuvintelor de instruire ale mamei sale:

Proverbe 31:1: „Cuvintele împăratului Lemuel. Învățătura pe care i-o dădea mama sa.”

2. Abilitatea de a nu renunța niciodată.

Un citat provocator: „Iubirea unei mame simte prezența copilului adorat chiar și înăuntrul celui mai degradat om” (Irina Binder).

Rudyard Kipling, laureat a Premiului Nobel pentru literatură, afirma în poezia „If” („Dacă”):

**„De poți vedea în țândări sfărâmată Lucrarea pentru care te-ai trudit
De poți s-o-nalți mai minunată,
Deși unealta-n mâini ți s-a tocit...”**

Există momente critice în prestația de mamă. Nu este întotdeauna o responsabilitate dulce ca mierea. Sunt momente în care tandrețea dragostei trebuie înlocuită cu fermitatea iubirii. O mamă nu trebuie să apeleze la pedepse corporale pentru a se face înțeleasă. Cuvintele au puterea de a frânge sau de a întregi. Practică arta educației prin cuvintele înțelepte la momentul oportun.

Poate și s-a „tocit” răbdarea, poate și s-au năruit așteptările cu privire la copilul tău. Ești o regină-mamă. Fiul tău, fiica ta, sunt regele, respectiv regina, pe care Dumnezeu îi formează. Ridică-te, instruieste-te cum să scoți la iveală aurul din copilul tău. Urmărește filonul de aur din caracterul lui. Fii dedicată scopului lui Dumnezeu cu privire la viața lui. Dezvoltă un parteneriat divin cu Dumnezeu pentru creșterea copilului tău. Nu renunța niciodată să te rogi pentru el. Identifică în Biblie modele de mame care și-au văzut copiii binecuvântați.

Roagă-te pentru copilul tău folosind dovezi de credință constând în versete biblice, conform textului din Evrei 11:1 (versiunea Fidela): „Iar credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute.”

În Psalmul 45:13, citim: „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur.”

Psalmul 45:16: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara.”

Psalmul 112:1-2: „Ferice de omul care se teme de Domnul și care are o mare plăcere pentru poruncile Lui! Sămânța lui va fi puternică pe pământ; neamul oamenilor fără prihană va fi binecuvântat.”

Isaia 60:4: „Ridică-ți ochii împrejur și privește: toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe și ficele tale sunt purtate pe brațe.”

3 Ioan 1:4: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.”

Dumnezeu este credincios Cuvântului Său. El va mărturisi pentru mama care își crește copiii conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Lidia Mihăescu

La anul pe vremea asta vei fi mamă!

“La anul pe vremea asta vei fi mamă!”

Așa mi-a profetizat un pastor, invitat în Biserica unde mergeam. Și a venit anul, și au trecut 2 ani și aproape 3 și nimic. M-am simțit dezamăgită de Domnul și de pastor.

Dar, în toată această perioadă, am simțit în inima mea o deschidere față de adopție.

M-am consultat cu soțul meu, care la rândul său a îmbrățișat această idee și postură de părinți adoptivi. Cunoșteam pe cineva „sus” (într-o funcție importantă) pe care noi ne-am bazat că ne poate ajuta destul de repede și fără durere de cap. Cred că Domnul râdea. Nu am avut niciun fel de izbândă. Pe nesimțitea și sub pretextul că facem ce trebuie, ulterior am realizat că îl exclusesem complet pe Dumnezeu prin planul nostru!

Uitându-mă în urmă, tot ce pot zice e: „Ce bine că nu s-au legat lucrurile!”

Trecuseră 2 ani și jumătate și nimic. Doar două inimi deschise și un vis. Până într-o zi când văd una din angajatele firmei noastre purtând un tricou cu un mesaj tipărit:

STOP DREAMING (încetează să visezi).

O știam pe Carmen (numele angajatei), ea este o perso-

nă optimistă, veselă, așa că m-a surprins că poartă așa ceva. M-am dus la ea și am întrebat-o dacă știe ce scrie pe tricoul ei. Ea, foarte zămbărează îmi zice: “Da, știu! scrie ÎNCETEAZĂ SĂ MAI VISEZI, ACȚIONEAZĂ!”

În acel moment, am simțit (ca și acum când vă scriu această mărturie) că mi se zbârlește pielea pe mine, din vârful capului până în vârful picioarelor. Atât auzeam în capul meu: Adopție, adopție, adopție!!!

Era în jurul orei 22 când am sunat-o pe amica mea de la Oradea, ea se ocupă cu plasamentul copiilor abandonați. Îndată ce mi-a răspuns, i-am spus durerea și dorința mea de a deveni mamica și am rugat-o să ne ajute cumva. Era surprinsă de telefonul meu, și mult mai relaxată decât mine, mă întreabă: “Lore, e ora 22, acum îl vrei?”

Am râs amândouă și mi-a prezentat situația a 2 băieței. Eu vorbisem cu soțul meu despre 1 copil, așa că m-am blocat un pic, dar a sunat a provocare propunerea ei.

În acel moment, Bodo era la aproximativ 30 de metri față de mine.

M-am dus spre el și în acest timp mă rugam către Dumnezeu:

“Doamne dacă e voia Ta și timpul Tău, lasă lucrurile să curgă de la sine!”

Am ajuns lângă Bodo, nu mai vorbisem de luni întregi despre acest subiect al adopției, dar îndrăzneala pe care am avut-o atunci a depășit orice logică omenească. După două fraze în care i-am prezentat situația, el a zis

“Da!, hai să mergem la Oradea.”

Peste 5 zile eram la Oradea. Bodo era relaxat, eu eram ca o leoaică, el fluiera, eu parcă eram în travaliu, el știa că e momentul nostru, eu îl așteptam pe Dumnezeu să-mi vorbească și să-mi spună ce se întâmplă mai departe.

Am văzut copilașii, și de la distanță, și de aproape, și am știut în inima mea că au nevoie de noi și noi de ei.

Pe vremea aceea Daniel avea 1 an și 10 luni, iar Filip 10 luni.

Noaptea ne-am întors spre București, deoarece urma să facem actele și tot ce era nevoie pentru a întregi familia Marin.

Eram copleșită de emoții, emoții combinate cu oboseală și adrenalină.

Sinceră să fiu, aveam nevoie de o confirmare puternică din partea lui Dumnezeu că e voia Lui desăvârșită. Mi-am deschis telefonul și am văzut că am un mesaj de la o amică, care îmi spunea că atunci când ne vom vedea îmi va spune ceva din partea Domnului. Eram în stare să intru prin ecranul telefonului, să ajung la ea și s-o aud vorbind. Am știut că Domnul vorbește.

Mesajul a sunat așa: “Loredana, m-am rugat pentru tine ca să rămâi însărcinată, iar Domnul a spus: „ de ce copiii Mei se ocupă de animale (noi având atunci vreo 5 câini și 2 papagali) și nu se ocupă de copiii orfani?”

Era tot ce aveam nevoie ca să fac față oricăror provocări ce urmau să fie pentru finalizarea actelor și nu în ultimul rând pentru că vroiam să fiu în voia Lui.

Dragoste, răbdare, strategii, lărgirea limitelor, renunțarea la prejudecăți, moarte de sine de multe ori și îngăduință cu mine însămi, au fost uriașii perioadei care a urmat.

Și cum stăteam linistită în mașină, în drum spre București, am auzit o întrebare în mintea mea: “Loredana, mai ții minte când Ți-am spus prin pastorul acela că la anul vei fi mămică? Ei bine, în anul acela se naștea Daniel.”

De 6 ani suntem în formula de 4, toți cu numele Marin și nu în ultimul rând cu 2 cățeluși:).

Creștem și ne dezvoltăm împreună, am învățat să ne iubim, am cunoscut mai mult inima lui Dumnezeu de Tată, am făcut greșeli, am învățat din ele. Și cea mai profundă lecție a fost că niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce fără rod, iar toate lucrurile El le face frumoase la vremea Lui.

Cu drag,
Loredana Marin

restaurați prin *Iubire*

“Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele:
Te laud că sunt o făptură așa de minunată.
Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!
Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic,
țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.”
(Psalmii 139.13-15)

Viața noastră a început la concepție. Dorința din inima lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă umană să fie concepută într-o relație de iubire dintre părinți uniți în legământul căsătoriei și momentul concepției să fie un moment sfânt. Momentul în care Dumnezeu și-a dat Duhul Său, iar noi ca ființe umane ne începem viața, este practic cel mai spiritual moment din viața noastră, de la copilărie, la adolescență, maturitate și până la sfârșitul vieții biologice. De aceea, este foarte important ce se petrece la concepție, fiindcă duhul nostru poate fi afectat negativ încă din acel moment.

Sunt cazuri în care concepția se realizează din dorințe păcatoase sau prin abuz ori violență. În acest caz nu există dorința de concepție, iar când femeia descoperă că este însărcinată și ea nu dorește acel copil, fie se gândește la avort, fie își dorește ca acel copil să nu fi existat, fiind un „efect secundar” al acelei relații nedumnezeiești în care a avut loc concepția. Simpla dorință ca acel copil să fie mort este de fapt respingerea acelei vieți concepute, iar copilul va trece prin perioada de sarcină a mamei cu această negare a sa.

De asemenea, se întâmplă uneori că părintii, în loc să se bucure de nașterea copilului, sunt dezamăgiți de sexul copilului. Chiar dacă copilul nu înțelege ce comunică părinții în acel moment, duhul bebelușului poate înțelege dacă este ceva la el care nu le este pe plac părinților lui, așa cum înțelege mângâierea, căldura și grija ce i-o poartă. Mai tarziu, acel copil al cărui sexualitate a fost respinsă de

părinți, va crește cu dorința de a îndeplini acele dorințe ale părinților, ajungând sa aibă manifestări contrare sexului său.

Una din respingerile din copilărie este și atunci când un copil pierde un părinte în timpul primilor ani din viață. Copilul percepe moartea părintelui (sau poate divorțul părinților) ca o respingere a lui, fiindcă intelectul nu-i permite să înțeleagă conjunctura evenimentului. Aceasta îi produce suferință afectându-i mai târziu emoțiile, sentimentele cât și relațiile cu alte persoane.

Prea puțin timp petrecut de părinți cu copiii sau tratamentul preferențial al părinților față de unul din copii în defavoarea celuilalt sau celorlalți copii (favoritismele) îi fac pe copii să se simtă subapreciați și îi manipulează la acțiuni pe care altfel nu le-ar face, doar ca să se facă acceptați de părinți (uneori chiar și adulți fiind ne confruntăm cu aceste percepții ca urmare a acțiunilor părinților sau a altor persoane din familie sau care au o anumită autoritate peste noi).

Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem și să ne dăm seama că suntem totalmente acceptați, iubiți și doriți tocmai prin grija părintească, din acel mediu confortabil, plin de iubire și siguranță pe care să ni-l ofere părinții.

Chiar și mai târziu, în anii preșcolari sau când merg la școală, se întâmplă ca unii copii să își adreseze între ei cuvinte defăimătoare, sau li se pun porecle unele fiind dure, astfel încât ajung să-și spună singuri: “poate că așa sunt.” Specialiștii în consiliere creștină spun că de fapt copiii suferă respingerea naturii fundamentale pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Aceste comportamente nedumnezeiești atrag asupra copiilor, a adolescenților și ulterior și în viața de adult, multă durere, respingere și eșec, pentru că unul din rezultatele respingerii este senzația de a fi un eșec în viață, o scalvie din cauza căreia la maturitate oamenii nu-și pot împlini destinul dat de Dumnezeu. De aceea Dumnezeu le spune părinților: “Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6.4).

Traumele respingerii îi fac pe copii să creadă minciunile cu care Satan le impregnează mintea: „Nu sunt iubită (iubit).”, „Nu sunt acceptată (acceptat).”, „Nu sunt apreciată (apreciat).”, „Nu sunt destul de bună (bun).”, „Sunt prea grasă (gras).”, „prea slabă (slab).”, „prea înaltă (înalt).”, „proastă (prost)” și așa mai departe. Aceste minciuni se instalează tot mai bine în mintea lor odată cu intrarea în adolescență și adeseori sunt prezente și la maturitate.

Respingerea este opusul iubirii și al acceptării pe care Dumnezeu le-a dorit întotdeauna pentru noi, și pentru care L-a trimis în această lume pe Fiul Său Isus Hristos.

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” (1 Ioan 4.10-11).

Cine dintre noi nu a simțit vreodată jena, umilința, vina sau dezaprobarea cuiva legat de felul cum suntem sau de ceva ce am făcut?

Cu toții putem ajunge să simțim respingerea, fie că acesta vine din partea unui membru al familiei, a unui prieten sau a unui străin. Unii oameni pot trece cu ușurință peste aceste stări, pentru că știu în adâncul inimii lor că sunt acceptați și iubiți. Alții însă pot rămâne cu rani emoționale adânci, rezultate în urma mai multor situații în care au fost respinși, astfel încât dacă ei percep că nu sunt acceptați, se schimbă în persoane cu un caracter rău.

De cele mai multe ori, copii care au crescut cu acest sentiment al respingerii nu-și dau seama de cauza traumelor sufletești din viața lor, decât poate la maturitate, dacă se confruntă cu adevărul lui Dumnezeu. Atunci descoperim că datorită acestor răni de respingere la care se adaugă teama și nesiguranța sau abuzurile suferite, s-au deschis uși în viața noastră pentru neiertare, judecată, mânie reprimată, resentimente, ostilitate, amărăciune, violență și ridicăm un zid de autoprotecție față de alte persoane pentru a nu ne mai confrunta cu respingerea. Acestea sunt păcate care trebuie recunoscute și pentru care trebuie să ne rugăm împreună cu alți credincioși, pentru a fi eliberați și vindecați prin iertarea părinților sau a celor care ne-au greșit.

Când ne punem credința în jertfa lui Isus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne naștem din nou, și într-un sens toate lucrurile devin noi, din punct de vedere spiritual. “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17). Dar apoi, este necesar să aplicăm acest adevăr în viața noastră pentru a ne transforma din interior, așa cum ne îndeamnă Dumnezeu în Romani 12.2: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” și pentru a-i ajuta și pe alții să ia deciziile corecte pentru a primi vindecare.

Celor respinși le este greu să creadă că Dumnezeu le vorbește și că le va arăta ce e mai bun pentru ei, sau că Dumnezeu ar avea o dorință perfectă pentru ei. Ei nu cred în ei înșiși, prin urmare nu cred că Dumnezeu are ceva pentru ei. Dacă îl lăsăm pe Dumnezeu să ne vindece de respingere ca să putem crede în noi și să credem că Dumnezeu are planuri bune pentru noi, nu e o dovadă că suntem egoiști sau îngâmfați, ci e o dovadă de evlavie, de ascultare de Dumnezeu.

Avem exemplul din Biblie al lui David, un băiețel care-l provoacă la luptă pe Goliat, dar credea în Dumnezeu că i-a dat abilitatea de a mănui praștia. Astfel l-a învins pe Goliat! Când Dumnezeu ne vindecă de respingere primim încredere în abilitățile și darurile spirituale pe care ni le-a dat Dumnezeu și descoperim despre noi lucruri pe care nu am crezut că le putem face.

Respingerea ne jefuiește de potențial, iar Satan vrea neapărat să ne jefuiască de destinul nostru! Toate minciunile care ne-au fost inoculate în minte de Satan, de la concepție și până la maturitate sunt ca un lanț care ne leagă. Pe măsură ce devenim conștienți de aceste răni, de cei care ne-au respins, prin Cuvântul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt care lucrează în noi, vom putea să iertăm. Iertarea este cheia pentru vindecarea interioară de respingere.

Să începem să credem ceea ce a spus Dumnezeu despre noi. Faptul că știm că Dumnezeu ne acceptă și ne iubește, ne poate vindeca și schimba viața. El spune: “Te aleg, și nu te lepăd.” în Isaia 41.9, “Te iubesc cu o iubire veșnică”, în Ieremia 31.3. Și El își demonstrează dragostea “Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5.8).

Mai mult, Biblia ne asigură că: "nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 8.38-39).

Pe măsură ce iertăm, aceasta devine o oportunitate pentru vindecare, dar necesita participarea noastră; uneori trebuie să fim agenți ai propriei noastre vindecări și să începem să punem în practică adevărurile lui Dumnezeu despre noi. Acesta este procesul reînnoirii minții noastre, a modului de a gândi care apoi duce la reînnoirea întregii vieți. Ceea ce gândim, aceea devenim. Vom începe să vedem transformarea noastră, personalitatea noastră se dezvoltă, talentele încep să înflorească.

Vindecarea interioară de respingere duce la "înflorire", la un parfum plăcut de dragoste și restaurare prin noi, în viața altora.

De aceea, niciodată nu este prea devreme să începem să ne rugăm pentru copiii noștri, să se simtă iubiți și acceptați, întâi de Dumnezeu, apoi de familie, de colegi și de ceilalți cu care intră în contact. Putem începe să ne rugăm pentru ei încă de la concepție, dar nu contează vârsta pe care o au când începem să o facem, important este să începem chiar acum și să o facem pe tot parcursul vieții noastre.

Isus Hristos a fost respins de oameni pe pământ. "Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința... Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... (Isaia 53.3,4)". Prin jertfa Lui pe cruce și prin puterea Învierii Lui, El ne-a salvat de moartea veșnică, am fost iertați, eliberați și vindecați, noi, copiii noștri, familiile noastre, toți cei care vor crede în Numele Lui. El este singurul care ne înțelege pe deplin durerile și suferințele noastre, ne iubește și ne acceptă necondiționat! De aceea poate să spună:

"Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă." (Matei 11.28)

Carmen Nistor
Biserica Noul Legământ

copii

*Iubiți pe copii, sunt petale de flori,
Udate de roua ce curge în zori,
Din ochii părinților ce-așteaptă smeriți,
Să crească, copiii, frumos și cuminiți.*

*Părinții veghează din zori la apus,
Punându-și copiii în rugă, pe rând,
Isus mereu să fie cu ei
În inimă, suflet și gând.*

*Cunună ei fac ca un zid,
Cu mâini ridicate spre cer.
Pe-altar cu lacrimi se roagă,
Să fie păziți de-ntuneric, furtună și ger.*

*Cu gândul tăcut și sperând,
În dragoste răbdători ei privesc,
Urmărindu-le pașii crescând,
În inimi iubirea sădesc.*

*Oricând pentru noi ei vor fi,
Aceleași petale de flori.
Cât timp vom rămâne părinți,
Și roua va curge în zori.*

Claudia Neagu

Cum poți atinge excelența în toate domeniile vieții CA FEMEIE CĂSĂTORITĂ?

partea 1

Draga mea cititoare, sunt convinsă că inima lui Dumnezeu nu mai poate de bucurie în aceste momente, fiindcă simpla ta dorință de a citi această revistă îl onorează, iar ochii Lui sunt ațintiți înspre tine. Ai pus deoparte timp pentru El, iar lucrul acesta în sine este considerat o ofrandă de bun miros înaintea Lui. Cum ar putea să nu fie, având în vedere că timpul este extrem de prețios, mai ales pentru o femeie care este deja hăruită cu dublul rol de soție și mamă? Acest timp al nostru, odată oferit nu mai poate fi recuperat, iar Dumnezeu îl primește chiar acum din partea ta ca pe un dar unic.

Cu siguranță, fiecare dintre noi avem de făcut o mulțime de lucruri care sunt exclusiv responsabilitatea noastră. Câte nu ne așteaptă pentru a le pune din nou în aceeași ordine și curățenie care de multe ori nu durează nici măcar 24 de ore că trebuie s-o luăm iarăși de lacapăt? Liste peste liste cu "Ce am de făcut azi" stau lipite care pe unde așteptând să fie bifate. Cred că suntem toate de-acord că și o oră de deconectare din rutina zilnică este un lux pentru o femeie care este și soție și mamă, iar inimile noastre tânjesec atât de mult să devenim femei care să atingă excelența în tot ceea ce fac, nu-i așa?

În cele ce urmează, este despre tine. Despre tine ca femeie, soție și mamă credincioasă care ești sau urmează să devii...Închide ochii preț de câteva secunde și imaginează-ți că stai față în față cu tine însăși. Ce vezi? Ce sentimente te învăluie când te privești așa cum ești acum? Ești mulțumită de persoana pe care o privești? Ți-ai dori ceva mai mult de la tine însăși? Dacă da, ai putea defini ce anume? Cum ți-ar putea îmbunătăți viața aceste lucruri la care tocmai te gândești? Cu ce scop ai dori să fii altfel decât ești în prezent? S-ar bucura cei din jurul tău să te aibă în această variantă "îmbunătățită"?

Noi, femeile, avem ceva înlăuntrul nostru care ne face să tindem spre excelență. Cu siguranță am dori să se spună despre noi: "aceea este o femeie, o soție și o mamă care atinge excelența în tot ce-i cade în responsabilitate."

Se ridică niște întrebări acum în mințile noastre:

Ce presupune această excelență după care tânjim?

Putem noi atinge acest standard înalt în realitatea de zi cu zi?

Dacă da, cum îl putem atinge?

"Cine poate găsi o femeie excelentă?". Așa începe textul din Proverbe 31:10, versiunea New American Standard a Bibliei. În traducerea limbii române avem cuvântul "cinstită". Înainte să continui să citești acest articol, te rog deschide Biblia la textul din Proverbe 31:10-31 și urmărește-l până la final.

După ce am citit și versetul 31, ne vine să oftăm și să ne grăbim să spunem că așa ceva este prea de tot în realitatea secolului XXI. Și totuși, textul biblic nu pune problema lui "dacă", ci a lui "cum".

Cum pot atinge excelența în toate domeniile vieții, căsătorită fiind?

Cuvintele "excelentă" și "cinstită" ne trimit undeva în zona lucrurilor rare și de mare preț, iar la ceva scump și rar nu se ajunge ușor. Necesită întotdeauna timp, efort, chiar și suferință. Să luăm perla spre exemplu. Cunoaștem procesul formării ei în lăuntru stridiei după ce un firicel de nisip a pătruns acolo accidental.

Mii de straturi concentrice de sidef încep să îmbrace acel corp străin care în final devine perlă. Romanii obișnuiau să folosească denumirea grecească pentru perlă, "margarita", respectiv "mărgăritar" în românește, care descria un obiect de o valoare unică, specială, simbolizând persoana iubită sau copilul preferat. E interesant cum același termen este folosit și în primul verset al pasajului nostru biblic. "Vs.10. Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele." Cu alte cuvinte, este mai rară decât cele mai rare obiecte de preț. Un nivel de excelență al calității per ansamblu.

Îmi doresc asta în dreptul meu. Doresc să fiu mai de preț decât mărgăritarele atât în ansamblu, cât și, mai ales, în detaliu. Dar cum pot deveni astfel?

Știți păpușile acelea rusești din anii 90, matrioșka? Păpuși viu colorate, din lemn, în interiorul cărora erau introduse alte păpuși, identice, din ce în ce mai mici. Cred că ne-ar fi de un real ajutor să ni le imaginăm pentru că, așa cum am proceda când am desface o matrioșcă, la fel putem analiza rând pe rând toate trăsăturile de caracter ale acestei femei din Proverbe 31.

După căsătorie, prioritatea numărul unu sub soare pentru o femeie devine soțul ei. Despre asta este o căsătorie: o femeie care alege să se dăruiească de bunăvoie și din dragoste unui bărbat până când moartea îi va despărți, conform legământului de la altar. Și totul începe de la relația lor soț-soție. Prin modul în care ea își manifestă dragostea față de el, inima lui ca soț ajunge să se încreadă pe deplin în ea, fiindcă prin tot ceea ce îi face parte le solidifică relația și contribuie la bunăstarea familială - "Vs. 11, 12: Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale."

Foto: Paula Dejeu și soțul ei

**Îată că am descoperit prima trăsătură de caracter a acestei femei:
DEMNĂ DE ÎNCREDERE.**

În primul rând avem înaintea o femeie demnă de încredere în ochii soțului ei, care este convins că îi este fidelă în orice situație, indiferent de circumstanțe sau etape ale vieții.

E imposibil să fim demne de încredere? Mă refer și în general, în relație cu oamenii din jurul nostru, și în particular, cu cel care ne este soț, mai apoi în relație cu copiii noștri. Nu este imposibil, nu-i așa?

Necesită doar timp și energie oferite cu generozitate, consecvență și devotament indiferent de situația în care ne aflăm. Doar astfel, această trăsătură de caracter a unei soții credincioase devine validă în inima soțului ei.

Da, a fi demnă de încredere înseamnă PERSEVERENȚĂ - "Vs. 12: Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale." Adică azi, mâine, poimâine; la fel acum, la fel peste 2, 3, 5, 30 ani... Să nu obosim să îi facem bine soțului nostru. Să urmărim fericirea și bunăstarea lui pe domenii de viață. Să fim creative și să ne manifestăm dragostea în fiecare aspect al vieții lui: spiritual, personal, familial, profesional.

Să venim în întâmpinarea nevoilor lui, pe care cu siguranță reușim să le cunoaștem în detaliu chiar și atunci când el nu le verbalizează. Dumnezeu a pus în femeie acest dar unic al observației și sensibilității. Putem ajunge să ne atingem potențialul maxim folosindu-l zilnic.

Deci o persoană demnă de încredere și perseverență poate atinge excelența!

(Va urma)

Curajul de a îndrăzni!

Dragă cititorule,

Dă-mi voie să-ți împărtășesc un strop din fericirea mea... Sunt cu totul fascinată!

Nu pot decât să fiu recunoscătoare pentru minunata șansă ce mi s-a dat de a munci cu un BUN mult mai prețios decât aurul și decât nestematele pământului...

Permite-mi să-ți dau un indiciu.

Acest BUN este o comoară VIE care a fost descoperită și studiată cândva, la începuturi. Însă, cu trecerea timpului, lumea a uitat de această sursă de fericire și s-a concentrat pe tot ce ochiului îi place.

Aceasta nu este o poveste! Aceasta este chiar realitatea pe care noi o trăim în zilele noastre.

Acel BUN, acea comoară VIE, acea sursă de fericire nu este alta decât COPILUL: îngerul trimis pe Pământ pentru a ne ajuta în formarea și dezvoltarea noastră. Și de câte ori mi s-a întâmplat să primesc lecții chiar de la un copil...

Maria Montessori afirma în cartea sa Descoperirea copilului: „Copilul ne oferă adevărata sinteză a vieții, care rezidă în spiritul umanității. Dar acel spirit care învăluie copilăria noastră este apoi întunecat de umbrele temniței care începe deasupra copilului în creștere; iar omul îl vede murind departe și pierind în lumina zilei obișnuite. Într-adevăr, viața noastră socială înseamnă destul de des întunecarea și moartea vieții naturale care există în noi.”

Este scris în Cartea Cărților că, ne putem apropia de Armonie și iubire cu condiția de a ne transforma în niște copii.

Mi-a luat mult timp să înțeleg ce poate însemna acest lucru...Mai apoi, am realizat că această carte nu se referă la infanțitatea copilului, ci la deschiderea și bucuria cu care copilul se înfruptă din primii lui ani de viață.

Această carte ne învață să ne renaștem și să devenim oameni cu suflete de copii. Astfel, vom avea parte de Armonie și iubire. Mă întreb, oare există cineva care să nu tânjească după această Armonie și iubire despre care îți scriu?...

Foto: Anamaria Peica

Ei bine, sunt multe de spus, însă, ceea ce am învățat este că bucuria pe care copilul o oferă este una contagioasă. Am mai învățat că el este cel care spune lucrurilor pe nume și că lui nu îi este teamă să recunoască și să spună ce simte și cum simte.

Copilului îi este greu să-și mascheze stările, fie ele bune ori mai puțin bune...Copilul trăiește o viață plină de autenticitate. În comparație cu oamenii mari, copilul are mai multe motive de bucurie decât motive de întristare...

Și încă odată mă întreb: Oare cum am reușit să ne îndepărtăm atât de tare de ceea ce am fost creați să fim? Unde a fost îngropată veselie, strălucirea de odinioară din ochii copilului devenit adult?

**Regăsește-te, privește-te în oglinda sufletului
și trezește-te la viață!**

**Și nu uita: privește lumea prin ochi de copil
și joacă-te...îți stă atât de bine!**

Cititorule, sper și îmi doresc să fii fericit... aștept vești bune din partea ta!

Cu dragoste, CĂLĂTORUL
Anamaria Peica, prof. inv. primar
Biserica Baptistă „Harul” Tg. Mureș

Foto: Rebeca Belean

dorința de a avea o inimă de copil

Să ne asemănăm cu niște copilași. Este lucrul pe care Dumnezeu ni-l cere în cartea Matei 18:3. Și fie că vrem să recunoaștem, fie că nu, uneori ne este atât de greu să fim ca ei. Sinceri. Buni. Darnici. Plini de viață. Oferind zâmbete reale, din toată inima, pentru fiecare. Lăsând orice grijă deoparte și să avem credința pe care Domnul ne-o cere, cât un bob de muștar, dar care ar putea muta munții. Este greu să fii copil când ești tânăr sau adult, când tu cunoști realitatea vieții și că nu e mereu totul colorat, că există și nori, că ești uneori încercat și tulburat. Însă este în același timp frumos. Pentru că, dacă îți dorești ceva cu adevărat, poate fi îndeplinit. Chiar și la acest capitol ai nevoie de credința pe care un copil o are. Există speranță. Există culoare. Există lumină. Există soare. Trebuie doar să te încrezi în Dumnezeu și să îi ceri ajutorul, să îți dea credința pe care un copil o are.

Cei mai mulți dintre noi ne doream să devenim adulți când eram copii, însă acum, mi-aș dori să fiu copil din nou. Dar nu e totul terminat. Încă pot să fiu copil...ce minunat! Nu este neapărat să fiu mică de înălțime, ca să fiu ca un copilaș. Căci inima trebuie să fie mare. Și tot ce trebuie să fac, este să îmi fac timp mai mult pentru a privi copilașii din jurul meu și să îmi doresc să mă asemăn zi de zi tot mai mult cu ei.

Să înlătur orice răutate și să pună Dumnezeu în mine mai multă bunătate. Să înlătur orice îngrijorare și necredință și să pună El în locul lor credință. Făcând așa, ne vom asemana cu niște copilași, vom învăța să iubim mai mult, să zâmbim, să trăim frumos viața. În fiecare zi să te trezești cu gândul acesta:

“Te rog, fă-mă ca un copilaș. Isuse, căci voi avea parte de bucurii nespuse!”

Fă-ți timp să zâmbești,
să fii bun și să dăruiești, să fii smerit
și frumos să trăiești,
Domnului să îi slujești,
ca un copil sincer să-L iubești!

Cu dragoste,
Rebeca Belean

Femeia înțeleaptă își zidește casa

Cartea Proverbe, scrisă de înțeleptul Solomon, ne prezintă atât înțelepciunea, cât și nebunia personificate prin două femei. Amândouă femeile se adresează și se oferă oamenilor, în special tinerilor. Înțelepciunea stă pe ulițe, în locuri deschise, în piețe. Ea se face accesibilă tuturor celor care doresc să o aleagă – Oamenilor către voi strig, și spre fiii oamenilor se îndreaptă glasul meu (Proverbe 8:4). Dacă înțelepciunea se arată, cheamă, îndeamnă în locuri publice, cealaltă femeie, nebunia, se ascunde, ademenește, seduce, oferă lumea întreagă, ca în final să distrugă. Înțelepciunea, în schimb, ajută, încurajează, învață și în final înalță.

Biblia este plină de exemple de femei care întruchiează fie înțelepciunea, fie nebunia. În Proverbe 14:1, înțeleptul Solomon ne spune că femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dărâmă cu însăși mâinile ei.

Oare care dintre noi nu ne-am dori să fim femeia înțeleaptă? În lumea căzută în care trăim, doar femeile care-și propun să cultive și să trăiască înțelepciunea vor reuși să-și zidească căminul, lucrare care necesită multă trudă și perseverență.

Femeia înțeleaptă își zidește casa sunt cuvinte care reprezintă o adevărată provocare în contextul social actual, în care multe dintre noi ne zbatem pentru a ne clădi o carieră de succes și lăsăm zidirea casei noastre pe locul secund.

A fi o femeie înțeleaptă nu este o calitate cu care ne naștem, ci un proces în care intrăm prin alegerea noastră de a trăi în frică de Dumnezeu. În Proverbe 1:7 ni se spune că frica de Domnul este începutul științei.

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii

Frica de Dumnezeu nu se rezumă la a ști că Dumnezeu există, că este acolo undeva și că nu are altă treabă decât să ne îndeplinească dorințele. A avea frică de Dumnezeu înseamnă mult mai mult, înseamnă a-L alege pe El ca Domn al vieții noastre, a avea o relație personală cu El, a-L recunoaște în toate căile noastre, a-L respecta pe El și standardele Lui. Frica de Domnul înseamnă a alege corect prioritățile, a pune limite, a spune da lucrurilor pe care El le aprobă și a spune nu ispitelor care mă încearcă la tot pasul. Dacă o alegem, înțelepciunea ne ține pe fiecare pe drumul dezvoltării și al transformării caracterului nostru tot mai mult într-o asemănarea lui Hristos. Identitatea noastră se definește în funcție de modul în care ne raportăm la Dumnezeu. Ca femei, avem tendința să ne definim prin fizicul nostru, prin cariera noastră, prin statutul nostru social, adică prin a fi sau nu căsătorite, prin copiii pe care-i avem, uitând faptul că înțelepciunea noastră se dezvoltă și caracterul nostru se înfrumusețează doar în măsura în care îl iubim pe Dumnezeu și alegem să respectăm standardele Lui.

Frica de Domnul este cel mai de preț lucru pe care-l putem modela în fața copiilor și a familiilor noastre. Frica de Domnul trebuie să stea la temelie vieții noastre personale și la temelie acestui edificiu minunat care este familia, pentru a o face să fie puternică și de neclintit.

Frica de Domnul în familie

Numai raportându-ne corect la Dumnezeu vom putea face față și ne vom putea împlini rolul de soții și cel de mame. Frica de Domnul trebuie să stea la temelie casei pe care vrem să o clădim ca femei înțelepte. Trăim într-o lume în care tot mai mulți bărbați și femei abdică de la rolul încredințat lor prin creație. Aceștia își abandonează responsabilitatea de a clădi casa familiei lor unor instituții sau altor persoane. În numele egalității prost înțelese, multe femei vor să ia locul bărbaților,

și astfel, în loc să-i completeze și să le fie un ajutor potrivit, ele intră în competiție cu aceștia. Competiția între parteneri, în care fiecare vrea să-și impună ideile, este una dintre cauzele divergențelor din familie. Dumnezeu a pus tot ce trebuie în noi femeile ca să completăm și să împlinim nevoi pe care nimeni altcineva nu le poate împlini.

A clădi casa familiei tale înseamnă să te aliniezi planului lui Dumnezeu pentru tine și familia ta trăindu-ți rolul de soție și mamă de dragul lui Dumnezeu, chiar și atunci când cei pe care-i slujești nu apreciază truda ta. În astfel de momente nu suntem singure, Dumnezeu ne asigură nu numai trăinicia acestui edificiu care este familia, ci mai mult, El ne oferă resursele de care avem nevoie pentru a ne împlini slujba. Cuvântul Lui este cel care ne ajută să-L cunoaștem pe Dumnezeu și planul Lui cu privire la viețile noastre și a celor din familia noastră, iar biserica ne oferă suportul rugăciunii, precum și modele de femei înțelepte care și-au zidit casele.

O femeie care se teme de Dumnezeu și care-L pune pe Dumnezeu pe primul plan în tot ce face își va ridica casa familiei ei, iar prin priceperea de a persista și de a fi consecventă în relația ei cu Dumnezeu o va întări în fiecare zi. Puterea ei de influență va fi apreciată și cunoscută nu numai de către cei din casa ei, ci se va răsfrânge și-n afara familiei ei, asupra altor femei, poate mai tinere și neexperimentate.

Pe măsură ce trăim în frică de Domnul și alegem să depindem de El în toate detaliile vieții noastre și să învățăm din Cuvântul Lui, Biblia, cum să trăim relațiile de familie, vom înălța stâlpii casei noastre și rezultatul va fi o familie asemeni unei biserici unde de la mic la mare îl iubim și-L înălțăm pe El, modelul suprem de iubire și de supunere față de Dumnezeu Tatăl.

Casa pe care trebuie să o clădim ca femei înțelepte nu presupune doar ordine și mobilă scumpă, ci în mod special acea

atmosferă de cer, care domnește în ea datorită faptului că ne-am împlinit rolul încredințat nouă de Dumnezeu, că ne-am dăruit talentele și iscusința noastră pentru a crește și educa viitori fii ai Împărăției lui Dumnezeu. Acest lucru nu este ușor. În mod sigur vor fi și momente de haos și de durere, când poate pentru câteva clipe vom dori să le trântim toate de pământ. Să nu uităm însă că nu suntem singure. Dumnezeu însuși e de partea noastră și ne va ajuta să facem încă un pas, și încă un pas, și pe nesimțite casa pe care o zidim va fi fără egal pe pământ.

O femeie înțeleaptă își zidește casa prin faptul că urmărește ceea ce este cel mai bine atât pentru soțul ei, cât și pentru copiii ei. Ea va fi preocupată și interesată de pasiunile și preocupările celor din casa ei. Mai mult, prin încurajările ei, îi va ajuta pe aceștia să exceleze. Acolo unde nu va reuși prin modelul ei personal sau prin sfaturile ei, va reuși prin rugăciunile înălțate la tronul lui Dumnezeu pentru cei din casa ei. De multe ori ne zidim casele, mai ales în relația cu soții noștri, fără cuvânt, prin felul nostru de trăi și prin felul nostru de a fi.

Poate cea mai folosită și mai la

îndemână metodă prin care o femeie poate zidi sau dărâma sunt cuvintele pe care le folosește.

Biblia ne spune: Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud. (Efeseni 4:29). Toate folosim cuvinte, dar oare cât de conștiente suntem de forța pe care acestea o au. Cât de conștiente suntem oare de faptul că modul nostru de vorbire poate să zidească pe cineva și să-i dea har, sau dimpotrivă să dărâme și să descurajeze. Ne grabim să-i etichetăm pe cei din jur, mai ales pe copiii noștri, fără să conștientizăm faptul că de cele mai multe ori ei se vor dezvolta conform etichetării noastre. Pentru a avea un limbaj constructiv, care să zidească, contează cu ce ne hrănim mintea. Modul nostru de exprimare se va înnobila pe măsură ce ne hrănim cu învățăturile lui Dumnezeu din Biblie și pe măsură ce inima noastră se umple de dragostea Lui.

Provocare

S-au spus și s-au scris multe despre femei, dar poate nimic nu poate fi mai profund și mai încurajator cu privire la rolul nostru ca aceste câteva cuvinte scrise de către înțeleptul Solomon: Femeia înțeleaptă își zidește casa. Atunci când alegem să fim înțelepte, adică să trăim în frică de Dumnezeu și conform rolului încredințat de El nouă, ne vom schimba în bine atât noi, cât și lumea din jurul nostru. Vom zidi generațiile viitoare și vom conlucra astfel cu însuși Dumnezeu.

Haideți să decidem astăzi, fiecare în dreptul nostru, să fim acele femei înțelepte care aleg să trăiască în frică și ascultare de Dumnezeu acolo unde sunt, care își zidesc, și nu își dărâmă casele vieții lor și a familiei lor.

Nora Fărăgău

Inimă curată de copil

„Dacă nu veți fi ca pruncii,
nu veți intra în Împărăția Cerurilor.”
(Matei 18: 2-4)

Într-o împrejurare, ucenicii Domnului Isus s-au apropiat de El și L-au întrebat: „Cine este mai mare în Împărăția Cerurilor?”. Atunci, Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu veți fi ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor”.

Ne întrebăm oare de ce. De aceea pentru că, copilul este chip de curăție, de nevinovăție și inimă curată. Vicleșug nu este în inima lui și nici alte răutăți. Așa trebuie să fim noi: cu mintea să fim oameni mari, dar inima noastră să fie o inimă curată, de copil nevinovat (1 Corinteni 14:20).

Copilul este predica cea mai vie și cea mai grăitoare despre legătura ce trebuie să o aibă omul cu Dumnezeu și cu Isus Mântuitorul.

Copilul se leagă de noi cu încredere și dragoste nețărmurită. Pentru copil nu există în lume ceva mai scump decât noi, părinții lui. Așa trebuie să trăim și noi față de Tatăl Ceresc: să ne simțim singuri în această lume, să simțim că nu avem în această lume pe nimeni decât pe El, Tatăl Cel Bun și Îndurător. Să nu avem pe nimeni și nimic așa de scump ca pe El, Tatăl Ceresc!

Copiii au încredere nemărginită în părinți, în puterea lor. Pentru copiii mici, noi- părinții - suntem socotiți atotputernici, ei cred că putem face totul. Așa trebuie să fie și credința și încrederea noastră în Tatăl Ceresc: nemărginită și tare. Să credem că El ne poate da tot ceea ce ne trebuie și că poate face minuni în viața noastră.

Viața unui copilaș este de neîncetată strigare la părinții lui, ei simt plăcerea să vorbească neîncetat cu părinții, să le ceară tot ceea ce au nevoie. Așa trebuie să trăim și noi față de Dumnezeu: să vorbim neîncetat cu El prin rugăciune. Tatăl Ceresc nu are copii muți. Cel ce nu se roagă este ca un prunc mut.

Copiii noștri vorbesc cu noi nu doar când au nevoie de ceva, ci ei strigă mereu: mamăăă....tatăăă...; ei ne strigă din dragoste. Noi însă, îl strigăm pe Tatăl Ceresc de regulă, numai când avem nevoie de ceva, semn că nu avem dragoste destulă, decât o dragoste firească.

Copilul mic nu are nicio îngrijorare, el este liber de orice grijă.

Toate îngrijorările lui le lasă asupra părinților. Așa trebuie să trăim și noi față de Dumnezeu: să-I predăm Lui toate îngrijorările noastre și toate necazurile noastre.

Un copil adevărat al lui Dumnezeu nu are îngrijorări și necazuri. Le-a predat Domnului. Cuvintele Lui ne spun: „Aruncați asupra Mea toate îngrijorările voastre și Eu voi avea grijă de voi” (1 Petru 5: 7).

Uneori, și copilul are îngrijorări și chiar mâhniri. Teama lui este să nu ne piardă, să nu i se piardă legătura cu noi.

Când copilul a greșit și noi îl muștrăm, el nu plânge atât pentru muștrare, ci mai ales pentru că își vede ruptă legătura de dragoste dintre el și noi. El nu are liniște și bucurie până nu se restabilește iarăși această legătură.

Ooo, de ar fi și legătura noastră cu Tatăl Ceresc precum legătura copilului cu părinții săi!

Sunt oameni care stau cu anii în legătură ruptă cu Tatăl Ceresc; ba sunt alții, care stau viața întreagă și nu simt dorința să se împace cu Domnul nostru, așa după cum copiii mici se împacă cu noi după ce i-am muștrat.

Dragostea și încrederea manifestată de copii față de părinții lor, de multe ori întrece dragostea și încrederea pe care o avem noi față de Tatăl Ceresc, și acest lucru dovedește faptul că noi nu suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu.

Să venim în fața tronului cersc al Tatălui și să zicem:

**„Preabunule Doamne și Tată Ceresc!
Eu stau în fața Ta ca un copil slab și neajutorat. În lumea aceasta eu sunt un copil al nimănui. Eu nu am pe nimeni afară de Tine. Primește-mă în dragostea de Tată Ceresc.
Primește-mă cu toate lipsurile mele, cu toate grijile mele și cu toate cererile mele. Luminează-mă Doamne Isuse Hristoase cu Lumina Ta cea Sfântă ca să pot și eu striga: orb am fost și acum văd. Amin.”**

Maria Sala

educatoare pensionară (80 ani), Biserica Baptistă „Harul”, Tg-Mureș

meditație

“...căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.”

Cine poate sta împotriva bunătății lui Dumnezeu? În egoismul nostru de multe ori nu dăm șanse celor din jurul nostru care nu se potrivesc standardelor noastre limitate.

Dar dragostea lui Dumnezeu, expune răutatea inimii noastre provocându-ne la schimbare.
Lasă-te provocat de Dumnezeu și acceptă mustrarea Lui făcută cu blândete pentru binele tău/meu.
De ce să judeci tu modul care EL își împarte bunătatea? De ce să critici DRAGOSTEA ce nu o înțelegi?

Privește la viața ta și recunoaște care sunt meritele tale și cu cât mai mult primești peste?
Este Dumnezeu nedrept sau nedreptatea ta te face să vezi greșit?

Crenguța Stoian

Imn închinat **Ziditorului**

*Când slava-Ți minunată deja umplea Pământul
Și stelele mărețe în cântece-izbucneau
Privit-ai înspre mine, și hotărât-ai Viață
Să te cunosc pe Tine, și dragostea-Ți măreață
Tu m-ai chemat o, Doamne, ce har nemeritat!*

*Mi-au întocmit răunchii chiar Mâna Ta de Tată
Și m-ai țesut, cu grijă, ca pe-un tablou ales
Chiar de eram ascuns, Tu mă știai pe nume
Și-ai scris a mele zile, cu multă-nțelepciune
În sulul cărții Tale, oh Ziditor Măreț!*

*Mă-nchin 'naintea Ta o Dătător de Viață
Și-Ți laud înțelepciunea cu care m-ai zidit
Căci m-ai creat făptură minunată
Și mi-ai dat cinstea de a-Ți spune „Tată”
De-accea vreau să-Ți cânt cât voi trăi !*

Elisabeta Porut

Binecuvântarea României

Rugăciune pentru țara noastră

Tată Sfânt din ceruri, în numele lui Isus Cristos, prin autoritatea care ne-a fost dată să legăm și să dezlegăm lucrurile de pe pământ pentru cer, cerem din mâna Ta iertarea și restaurarea țării noastre România și a poporului român.

Recunoaștem că păcatul și-a pus amprenta pe toate lucrurile și nu mai este nimic curat, suferința este peste tot, peste țară și peste oameni.

Avem mare nevoie de intervenția Ta, privește la noi nau pentru meritele noastre, ci ale Fiului Tău care ne-a iubit și ne-a mântuit.

Iartă poporul nostru, binecuvântează pământul țării, curăță apele, pădurile, munții, dealurile, viile și livezile.

Întoarce-Ți fața peste noi cu îndurare și binecuvântare nouă. Rostește peste relieful României Harul Domnului binevoitor, o nouă binecuvântare a Munților Carpați, a Deltei Dunării, a Mării Negre, a Florei și faunei, a apelor și izvoarelor și a tuturor bogățiilor subsolului.

Nu lăsa Doamne să fim sărăciți de ele prin lăcomia dușmanilor, ci veghează Dumnezeu și apără-ne.

”Oamenilor, Munților și Apelor, priviți binecuvântarea Domnului Dumnezeuului lui Avraam, Isac și Israel.” În Numele lui Isus Cristos chemăm peste voi prezența Domnului și noi a Sa binecuvântare. Românilor, ridicați-vă capul și fiți binecuvântați și dezlegați de toată ocara și disprețul celor puternici a vremurilor trecute, prezente și viitoare.

Noi facem astăzi un legământ nou de a ne întoarce cu smerenie și pocăință la Dumnezeu cel viu și adevărat, la Isus Cristos prin Duhul Sfânt.

Ca preoți a lui Dumnezeu binecuvântăm România cu Numeri 6:24-26:

**”Domnul să te binecuvânteze
și să te păzească. Domnul
să facă să lumineze Fața Lui
peste tine și să Se îndure de
tine! Domnul să-Și înalțe fața
peste tine și să-ți dea pacea!»
Amin.**

Boala și moartea să fie eradicate din popor și să vină la noi viața din belșug și prosperitatea.

Doamne Tu ești vindecătorul nostru, Tu ești viitorul nostru, ochii Tăi să fie deschiși și urechile Tale atente la rugăciune aceasta.

Noi alegem să iubim și să iertăm pe toți cei ce ne-au făcut rău, ne cerem iertare de la cei pe care i-am hulit sau i-am nedreptățit.

Al tău este cerul și pământul, iar noi suntem ai tăi și chemăm favoarea, vindecarea și binecuvântarea peste toți românii din țară și străinătate.

Prin credința inimii ne apropiem de Tine Isuse căci Tu ești Dumnezeu. Numai Tu poți face să prindă viața și să înverzească uscăciunea. Te proslăvim și te laudăm Dumnezeule mare și puternic pentru binecuvântarea și favoarea Ta prin care vei lucra mai mult decât putem crede și pricepe.

”Iar Celui ce poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi, Lui fie slava în Biserică și întru Hristos Isus în toate neamurile veacului veacurilor. Amin!
„Efeseni 3: 20-21.

Maria Petruș

**”Oamenilor, Munților și Apelor,
priviți binecuvântarea Domnului
Dumnezeului lui Avraam, Isac și Israel.”**

Scrisoarea

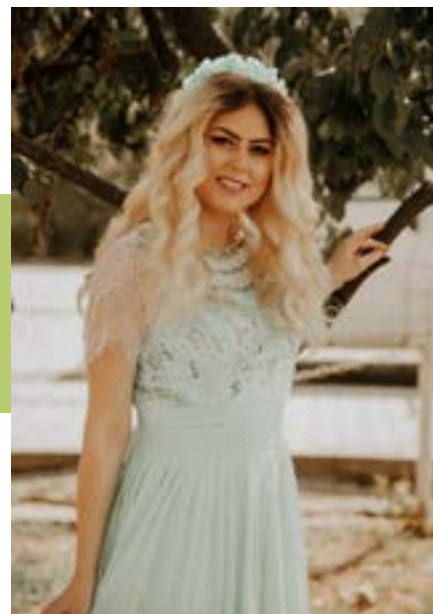
La ceas de seară când amurgu-mi cade-n suflet și umbre adânci se-mpletesc la geam
Afară plouă, și-n mine e furtună, și norii toți se-adună să-ntunece tot cerul ce mi-a rămas balsam
Privesc printre suspine la sulul de hârtie în care se reflectă un chip ciobit de patimi,
Sorbind cupa tristeții, cu teamă și-umilință, zăcând printre regrete, îți scriu azi cu cerneala ce-am diluat-o-n lacrimi
Sunt prea neînsemnată ca să-ți vorbesc Isuse, cuvintele-mi sunt goale, ca o coajă fără miez
Penița mi-am înfipt-o în inima de carne, din care curge vina spălată prin botez

Aș vrea să strig în gura mare, să dau glas iubirii ce mi-ai străpuns-o-n piept, dar vorbele-s mărunte
Și-mi pun mâna la gură, că nu pot exprima așa cum se cuvine mărimea și splendoarea, când eu sunt un grăunte
În fiecare dimineață, întorc spatele morții, iar ochii mei citesc cu drag a ta scrisoare
Tu nu ai obosit să îmi strecuri viața prin sângele-Ți ce-a curs slujindu-mi de iertare
Nu mi-ar ajunge slova, cerneala, nici hârtia, chiar toate limbile omenești de-n cor ar răsună
Să pot să-ți mulțumesc, să mă proștern sub crucea-Ți, că Tu m-ai adăpat, prin harul din izvorul ce-a curs din mila Ta
Îți scriu azi o scrisoare, dar știu că sunt prea mică să pot să îți răspund la tot ce Tu ai scris cu drag în dreptul meu,
Iar plânsul meu în veci nu va putea s-acopere a iubirii datorie,
să-mi spele fărădelegea, rușinea și păcatul, ce-atârână atât de greu.

Oricât de mult în rugă m-aș pleca, mai mult nu pot, decât să mă dau Ție, să fiu al Tău copil pentru vecie
În rugăciune, mă agăț cu disperare de funia care duce înspre cer, căci aripi n-am să pot zbura,
dar palma Ta mă poartă-n veșnicie.
Afară este noapte, poteca-i ciob de sticlă,
e greu să urci pe munte, să calci ziua de azi
Să-ți dezlipești păcatul, și zgura de pe suflet
și să pornești spre-un mâine, trecutul să îl arzi

**Scrisoarea Ta așteaptă încă răspunsul, mai ai și azi răbdare
și nu ai încetat să-mi scrii în orice zi
Nu Ți-a secat izvorul, m-aștepți să vin acasă sub aripile Tale,
Tu mi-ai promis viața de azi în veșnicii.
Scrisoarea mea o pun în cutia milei Tale,
mă iartă că-i pătată cu picături de vină**

Întinde-Ți mâna, Tată, curăță-mi astăzi ochii, privirea mi-e în ceață,
mai unge-mi-i cu tină
Vreau să privesc prin nori, să nu mai văd pământul,
sufletul îmi zboară pe-un glas de porumbel
Chiar de e ceas de seară, îmi inimă-mi răsare Luceafărul vieții, cu numele de Miel!

Vicky Mihalca, Biserica "Sfânta Treime" Bistrița

unde sunt?

M-am întrebat ades pe cale
Cât de aproape sunt de Domnul,
Cât îl cunosc, cât îl ascult
Și îl urmez supus.

Că sângele ce s-a prelins șiroaie
Pe funtea-l de spini sfârtecată
Ce spală mintea firii cu izvodiri pictată,
E harul Lui, e milă și-ndurare.

E-adevărat îmi spuse, Duhul
Că numai prin El, voi aveți iertare
Și-n rănilor Lui vindecare; dar țelul Meu
De-a fi cerești în gând, în vorbă și purtare

Înseamnă lepădare și-ascultare.
Da, lepădare și smerire și... tăcere
Căci numai așa învingeți focul săgeților negre;
Și coborând ca Fiul treaptă cu treaptă
Veți crește-n Duh și veți urca în slavă.

Am stat pe gânduri și am zis:
Doamne, lepădarea-i grea când firea țipă cu a ei dreptate...
Dar... mă predau umil, privind uimit la
RĂSTIGNIREA CELUI CE A AVUT DREPTATE;

Și care ne-a`nvățat că-n lumea cu păcate
Doar astfel biruim, fiind ca El în toate.
Că standardu-i înalt și că, nu se poate
Spun voci firești ce nu cunosc
Puterea-n Duh a lui Christos

Să umblăm deci în Adevărul Său
Și iubitor de sine să nu fim,
Ci iubitori de Domnul și de semeni
Precum a fost și El, cerescul nostru Domn.

Luciana Prip
Biserica Baptistă "Sfânta Treime", Deva

Tot ce e mai bun pentru copiii ei

A fi mamă, a naște copii, a-i îngriji, a-i educa și a-i îndruma în viață este un lucru extraordinar. Nașterea, travaliul, operația de cezariană, provoacă durere, presupune anumite riscuri și poate lăsa urme sau efecte neplăcute în trupul femeii care aduce pe lume un copil. Și, am putea spune că acesta este doar un avans din prețul întreg pe care îl plătește o mamă pentru copilul ei. Pentru că, din acel moment, al apariției lui în lume, binele micuței făpturi primează binelui celei care l-a născut. Odată intrată în funcția de mamă, pare că nimic nu e prea greu de sacrificat din timpul, din banii, din trupul și din însăși viața ei pentru comoara care i s-a încredințat, de Însuși Creatorul a tot ce are suflare.

Oricât de sensibilă, de firavă sau pretențioasă ar fi putut fi ea, până atunci, percepția i se transformă. Se sacrifică, cu plăcere, atunci când trebuie hrănit copilășul, chiar dacă acest lucru înseamnă ca ea să se trezească noaptea, când îi e mai dulce somnul. Se bucură când acesta face primii pași și suferă, împreună cu el, atunci când își julește genunchii. Este mereu atentă, gata de intervenție, în caz de nevoie. Și nimic, din tot ce face nu i se pare o povară. E fericită să-l audă vorbind, să-l vadă crescând, evoluând, într-un fel sau altul. Îl aplaudă când are succes și-l încurajează atunci când eșuează. Are emoții când trece prin examene și jubilează când le trece cu bine. Este întotdeauna la îndemână. Doar pentru că e mamă. Responsabilitatea aceasta, dificultățile, eșecurile, dezamăgirile ce apar pe parcurs, fac ca această „meserie” să fie, uneori, greu de învățat și practicat.

Dar Dumnezeu nu dă oamenilor daruri fără a-i învăța și a-i ajuta să le administreze corect: „Eu te voi instrui și te voi învăța drumul pe care trebuie să mergi; te voi ghida și voi veghea cu ochiul Meu, urmărindu-te.” (Psalmi 32:8)

Dicționarul explică termenul „a instrui” – „a (se) pregăti într-un domeniu, a învăța, a se cultiva...” dar și „a pregăti ostașii, în vederea însușirii teoriei și practicii militare”.

De fapt, procesul de creștere și educare a copiilor implică luptă spirituală. Adversarul, Satan, este puternic. El conduce lumea, iar lumea influențează natura păcătoasă a fiecărei ființe umane. Cum ar putea o mamă să se opună acestei forțe? Având de partea ei o forță mai mare. Pe Dumnezeu, cel atotputernic. Singurul capabil s-o instruiască, s-o echipeze și s-o încurajeze în această bătălie. Și nu doar atât. El este lângă ea, în toate vicisitudinile luptei. Știe, cel mai bine, să-i ofere mângâiere și sprijin. Să-i ștergă lacrimile și să-i lege rănilor. Să-i răspundă la cele mai dificile întrebări...

Ea întreabă:

„Ce să fac, Doamne, pentru copiii mei, ca ei să fie fericiți și să le meargă bine?”

El îi răspunde:

Să-L iubești pe Domnul, care este Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta! Iar aceste cuvinte, pe care ți le spun astăzi în formă de porunci, să le păstrezi în inima ta. Să îți dai tot interesul ca acestea să fie bine înregistrate de mintea copiilor tăi. Să vorbești despre ele când vei fi acasă sau în călătorie, când te vei culca sau când te vei trezi.

(Deuteronom 6:5-7)

Ea întreabă: „Cum aș putea să păstrez un echilibru în tot ce am de făcut? Cum să-mi împlinesc fiecare rol, respectând prioritățile?”

El îi răspunde: Să nu consideri că frumusețea exterioară este decisivă în acest scop. Deși ea este amplificată prin aranjarea părului în diferite moduri de împletire a lui, prin purtarea podoabelor din aur și a hainelor frumoase, lucrul care va conta în acest caz, va fi frumusețea ta interioară. Ea se evidențiază printr-o atitudine constantă a unui spirit blând și liniștit; iar Dumnezeu apreciază acest lucru ca fiind ceva foarte valoros... Dacă faci ce este bine, nu vei avea motive să-ți fie frică de ceva... (1 Petru 3:3-6)

Ea întreabă: „Și ce vor spune oamenii despre mine?”

El răspunde: „Ea vorbește cu înțelepciune; și limba ei oferă învățături plăcute. Ea este femeia atentă la bunăstarea familiei ei; și nu mănâncă pâinea lenevirii.

Fiii ei se ridică în picioare și o declară fericită.

Foto: Rodica Filip și copiii ei

La fel procedează și soțul ei care o laudă, zicând: «Multe femei fac lucruri remarcabile; dar tu le depășești pe toate!»

Forța de atracție este înșelătoare; și frumusețea fizică este efemeră; dar femeia care se teme de Domnul, va fi laudată. Apreciați-o pentru realizările muncii ei; și faptele pe care le face, să o laude la porțile orașului! (Proverbe 31:26-31)

EA ÎNTREABĂ:

„Dar cum putem fi, noi, mamicile, capabile de toate acestea?”

EL RĂSPUNDE:

Rugați-vă mereu! (1 Tesaloniceni 5:17)

Vă spun acum care este postul agreat de Mine: acela în timpul căruia dezlegi lanțurile nedreptății, desfaci legăturile jugului, eliberezi pe cei exploatați și distrugi orice fel de jug. Acest post înseamnă să îți împarți pâinea cu cel flămând, să le oferi săracilor fără casă un adăpost și să îmbraci pe un om

când vezi că este gol, renunțând să te eschivezi față de cel care este rudă cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca aurora dimineții și vindecarea ta va apărea repede. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar gloria lui Iahve te va proteja din spate. Atunci (El) vei chema, iar Iahve va răspunde. Vei striga, solicitând ajutor; iar El va spune: „Sunt aici!” (Isaia 58:6-9)

Ea întreabă: „Dar când mi-e greu, când copiii mei sunt revoltați și nescultători, ce să fac?”

El îi răspunde: Ridică-te! Plângi în noapte, la începutul serviciilor patrulelor! Revarsă-ți inima, asemenea apei, înaintea Domnului! Ridică-ți mâinile spre El pentru viața copiilor tăi...! (Lamentările lui Ieremia 2:19). Ea întreabă: „Cum să-mi dovedesc dragostea pentru copiii mei?”

Dragostea este răbdătoare și plină de bunățate. Ea nu este invidioasă, nu se laudă, nu manifestă aroganță, nu încalcă regulile bunului simț, nu își urmărește

interesele proprii, nu se supără și nu se gândește la ce este rău. Dragostea nu se bucură de nedreptate, ci este preocupată cu satisfacție de adevăr. Ea suportă mereu consecințele, crede totdeauna, speră totdeauna și are o totală răbdare. (1 Corinteni 4:7)

Nu este simplu pentru o mamă să-și îndeplinească rolul acesta. Poate tocmai de aceea, unele femei renunță, prea ușor, la el. Însă, bucuria și împlinirea cu care o răsplătește Dumnezeu pe aceea care aplică învățătura Lui, nu se compară cu nimic altceva pe pământ. Pentru că El însuși dorește să le dea ce e mai bun copiilor ei.

Rodica Filip

Cum *vișăm?*

De când mă știu am fost o visătoare. Încă de mică am visat în ciuda circumstanțelor, în ciuda mesajelor pe care le auzeam în jurul meu. Am crescut și m-am format într-un context în care puțini îndrăzneau să viseze și mai puțini se puneau pe treabă pentru a-și vedea visurile devenind realitate.

Când Dumnezeu a început să schimbe viața mea, în perioada facultății, dintr-o dată, visurile pe care cu încăpățănare începusem să le urmăresc încă din copilărie au căpătat o altă dimensiune. Dintr-o dată nu mai era vorba doar despre mine și visurile mele, ci și despre alții, despre cei pe care Dumnezeu mi-i aducea în cale și care aveau nevoie să audă un mesaj care să inspire curaj și speranță: "Da, poți!". Eu și soțul meu am împărtășit acest mesaj timp de 14 ani, ca misionari în România.

De când ne-am mutat în State și am descoperit doTERRA, acest mesaj, născut din inima mea transformată și răscumpărată de Dumnezeu, a devenit misiunea mea personală. În ultimele săptămâni am vorbit despre a visa și a îndrăzni să trăiești (și!) pentru tine și visurile tale. Cred cu tărie că visurile noastre acompaniază chemarea divină de a ne lăsa amprenta într-o lume cu nevoi multe. Dar multe, dragilor iar cei ce își trăiesc visurile CURAJOS, nu egoist, au votul meu.

Cum ajungi să îți trăiești visurile? Cum facem asta practic? INTENȚIONAT este cuvântul cheie! Nu, nu îți voi vinde ideea că e ușor, că AZI vei hotărî că îți vei urma visurile și gata...o vei lua pe urma lor. Va fi greu, serios! Va fi o luptă cu tine însăși în primul rând, o perioadă bună de timp.

Va însemna să îți asumi riscuri, să guști îndeaproape eșecul și durerea, să lucrezi la visul tău uneori vulnerabilă, chiar cu durere, chiarfără chef uneori... acestea sunt câtevacosturi ale trăirii cu scop. Dar Vei TRĂI! ȘI Vei FI O INSPIRAȚIE!

Iată mai jos câteva aspecte practice de care ar trebui să ții cont în timp ce te ții de visurile tale, cu îndârjire.

1.Fă-ți timp pentru tine: rugăciune, meditație, jurnal, mentori,„auditoriul celor 5” (despre asta în alt blog). E foarte important să descoperi ce e în inima ta neîntinată de cultură, așteptări, împrejurări. Dacă nu ești atentă la ce contează pentru tine îți vor face alții sau viața, o listă de priorități. Te vei pierde și asta e o pierdere pentru NOI toți. Descoperă care îți sunt valorile, care este publicul tău (pe cine vrei să ajuți?), cum ești tu diferită de mulțime, ce soluții poți oferi? Cine ești TU?

2. Înțelege că a trăi cu intenție e costisitor. Cei mai mulți se mulțumesc cu locurile ieftine din tribune, să stea pe margine și să judece, să critice, să-și dea cu părerea și să-și exprime votul. Oamenii vizionari înțeleg că succesul este acel drum lung și greu dintre CE VOR ACUM și CE VOR MAI MULT. Vino în arenă, fă-o chiar dacă ți-e teamă!

3. Vrei să AJUNGI mai bine, FĂ mai bine!

Ce anume trebuie să FACEM mai bine? Visurile noastre progresează din DA în DA. Va trebui să spui DA mai des inimii tale. Va trebui, paradoxal, să spui NU mai des lucrurilor (uneori bune) care te pot distra de la ce e al tău.„Oriunde ai merge, mergi cu toată inima!”, zice

Confucius, iar eu sunt de acord. Nu am regretat niciodată situațiile în care m-am dăruit cu totul, așa cum sunt, cu bune, cu rele. Mai jos îți las lista mea, sper să te ajute și să te inspire, deși ÎN TINE ai și tu propriul drum croit. Ai încredere în instinctele tale! Sunt aici dacă ai nevoie să procesezi împreună cu cineva.

Ce fac zilnic (și ocazional):

1.Obiceiurile matinale.

Dimineța îmi ofer timp mie însămi (toți oamenii pe care îi apreciez au obiceiuri matinale). Mă trezesc înaintea copiilor (la 05:00 dimineța în ultima vreme) și mă dedic visului meu: rugăciune, meditație, blog, suc verde/smoothie, (bine, și cafea :)), sală de 3 ori pe săptămână, suplimente. De la astea mă abat rar.

2. E esențial să îmi hrănesc trupul.

El este cărașul visurilor, să nu uiți, deci atenție la hrană, mișcare, odihnă, stres! Pentru a învăța să mă alimentez corect și să fiu în formă fizică, eu am urmat un curs de educație pentru sănătate (Știu, puțin cam extrem, dar așa sunt eu. Apoi am angajat un antrenor de fitness pentru a mă aduce la un nivel de fitness care îmi permite să fac ce am nevoie să fac pentru„a-mi realiza”cu succes visurile.

3. Îmi hrănesc mintea: cărți bune, rugăciune, discuții constructive (auditoriulcelor 5). Spune-mi ce citești (și aplici) ca să îți spun cine ești :). În familie avem o vorbă:„Leaders are readers” - voi posta curând o listă a cărților ce m-au format cel mai mult, poate te ajută.

4. Mă împac cu mine și cu oamenii ZILNIC. Am învățat să iert și să mă iert. La ce bun să porți cu tine amărăciunea?

5. Fac tot ce pot, ori cer ajutorul. Colaborez.

Foto: Carmen Busch

Când nu mă descurcam, făceam schimb de servicii cu alte mămici sau prieteni ca să fie câștig-câștig.

6. Găsesc timp pentru creație (îmi pun timp deoparte, neîntrerupt, pentru a scrie ce gândesc, ce idei am, brainstorming și visare pur și simplu). EXTREM DE IMPORTANT. În mașină, în timp ce conduc cu muzica tare e momentul meu preferat :) (Știu, extrem). Îmi înregistrez audio toate ideile ce merită reluate ulterior.

7. Fac ordine în spațiul și mintea mea.Dacă a i ști cât de mult contează asta...la fel de mult ca spațiul de creație. A-ți goli mintea pe hârtie ori în fața cui-va de încredere te ajută să pui lucrurile în perspectivă și să le iei în ordinea importanței. Fă asta măcar săptămânal, dacă nu zilnic, 5-10 minute pe zi. Fă la fel și cu spațiul tău. Dezordinea mă încurcă și cu mici excepții îi încurcăpe toți. Începe cu a-ți face patul (este și o carte pe tema asta, știi?)

8. Îmi evaluez misiunea constant. Evoluiez și mă adaptez. Pe măsurăce, din DA în DA, experimentez succesul, mă obișnuiesc cu noi uriași. Cresc și îndeprinderi, și în curaj.

Dar, la început, te sfătuiesc, visează MARE (cât de mare poți) și începe cu pași mici. U N U L C Â T E U N U L.

9. Lucrez la deprinderile necesare atingerii scopului meu, zilnic. De exemplu, dacă vrei să fii un blogger bun, citește zilnic un blog care te inspiră. Du-te la un workshop despre blogging, scrie (chiar dacă nu publici tot).

10. Nu cerșesc INFLUENȚA, o merit. Mă înconjur de oameni mai deștepți decât mine în domeniile în care sunt slabă. Nu fi niciodată cea mai isteasă/deșteaptă din anturajul tău!

11. Îmi ALEG realitatea pe care mă concentrez. EXTREM de important!

12. Planific și sunt EXTREM de consecventă. Dacă e în agendă, se va întâmpla. Dacă nu e în agendă, ȘTIU că va devenilegendă.

13. Am renunțat la multitasking (OK, OK, încă lucrez la asta) și mommy guilt (despre asta într-un alt blog, dar doar rapid aici și acum:mommy guilt e o poveste învechită pe care ți-o tot repeți și care vine din ce crezi că se așteaptă alții de la „mămicitul” tău.

14. Nu am timp de negativism. Nu mă uit la știri, mă feresc de văicăreli (și

plângăcioși cronici, implicit), critici sau bârfe. Nu mă las distrasă de lucruri ce nu contribuie la scopul meu, sunt incoreptibilă chiar în fața unor lucruri aparent „bune”.

15. Nu caut să fiu expertă în toate. Nu vreau să fiu bună la toate, ci să fiu bună, selectivă, în câteva domenii în care să pot acționa zilnic, cu pasiune și autenticitate.

Te las cu un ultim gând: visurile tale nu sunt la întâmplare. De vei alege să le urmărești cu consecvență s-ar putea să schimbi viați, pentru totdeauna. TOT! sunt invitați, FOARTE PUȚINI ajung!

Te iubesc,
Carmen Bush

Este timpul...

Astăzi, 15 Mai, este Ziua Internațională a Familiei, declarată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite în 20 septembrie 1993 cu scopul de a reflecta importanța pe care comunitatea internațională o acordă familiilor. În rândurile următoare vreau subliniez importanța familiei, însă privind lucrurile dintr-un unghi diferit, cel al celibatului, deoarece viața de celibat este strâns legată de cea de familie.

Înțeleptul Solomon spunea că “Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dărmă cu înșeși mâinile ei.” Proverbe 14:1

În acest verset se face referire la “femeia înțeleaptă” iar cuvântul ebraic folosit în acest verset este “na’shim” care

are însemnătatea de “soție”, precum și de “partea femeiască, reprezentant al genului feminin”. Deși în acest context se are, cu siguranță, în vedere “soția”, se poate face o legătură și cu “femeia încă necăsătorită”. Acest lucru mă face să cred că zidirea sau destrămarea casei/căminului meu începe cu mult înainte de căsătorie, începe din sezonul celibatului, nu doar din ziua în care am intrat într-o relație sau din ziua nunții.

Și de ce ar fi așa?

În cartea sa, Sensul Căsnicie, Timothy Keller vorbește despre “puterea adevărului” subliniind că în cadrul interacțiunilor dintre parteneri, adevărul legat de cine ești iasă la iveală, fără a mai putea fi așa ușor mascat, cum se întâmplă în cadrul

altor tipuri de relații. “Căsnicia apropie doi oameni, unul de celălalt, mai mult decât oricare alt tip de relație”, acest lucru implicând cunoașterea în profunzime, atât al calităților cât și a slăbiciunilor și defectelor. Keller spune: “Căsnicia scoate ce e mai rău din tine. Însă ea nu îți creează slăbiciunile (deși ai putea să îți învinovățești partenerul pentru asta) – ci le descoperă.”

Să cred că după nuntă voi deveni brusc o femeie mai înțeleaptă, mai răbdătoare sau o versiune mai bună, doar datorită schimbării statutului relațional; să cred că partenerul se va schimba la fel de brusc, după dorințele mele, cred că este o amăgire care duce la o profundă dezamăgire.

Schimbarea mea începe din momentul în care îmi asum nevoia ei și într-un mod intenționat, intru în procesul ei. Schimbarea poate începe acum, iar rezultatele ei se vor vedea în toate relațiile, mai ales în cele mai apropiate.

Vreau să amintesc câteva din provocările pe care eu le-am acceptat în acest sezon:

Să prioritizez.

Vreau să prioritizez relația mea cu Dumnezeu, Tatăl meu Ceresc.

Când mă apropii de Dumnezeu, El îmi descoperă inima Lui pentru mine, cine sunt și cum mă vede El iar acest lucru este transformator. Identitatea și împlinirea mea este dată de Cel care m-a creat și mă iubește iar acest adevăr aduce multă libertate, în fiecare sezon și indiferent de circumstanțe. Cu cât mă apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult Îi pot recunoaște glasul și mă pot bucura de călăuzirea Lui, atât în această perioadă cât și în viața de familie. El îmi dă înțelepciunea necesară în orice situație.

Să dăruiesc.

Vreau să dăruiesc din timpul meu: când îmi fac timp pentru relațiile din viața mea, ele se vor consolida. Timpul acordat unor oameni sau lucruri arată valoarea pe care le-o atribui. Modul în care îmi investesc timpul îmi dezvăluie prioritățile. Învățând de-acum să prioritizez relațiile, activitățile, voi învăța să fac acest lucru și în viața de familie când responsabilitățile și nevoile cresc.

Vreau să dăruiesc din mine: aleg să fiu vulnerabilă. Mult timp am crezut că pot să-mi păzesc singură inima și eram chiar mândră de acest lucru însă în multe situații mai degrabă am privat-o de curaj și uneori de relații profunde.

Vulnerabilitatea e considerată slăbiciune doar de cei care nu i-au gustat roadele. În cadrul familiei sau în cadrul unui grup de prieteni de încredere, pot permite vulnerabilității să devină parte a modului în care aleg să relaționez și astfel învăț să mă las cunoscută și să caut să-i cunosc pe ceilalți.

Ascultarea este o altă modalitate prin care ajungem să-i cunoaștem mai bine pe cei cu care interacționăm. Vreau să știu să-i ascult pe ceilalți atunci când vorbesc însă chiar și atunci când tac, inima mea să îi poată auzi.

Să lupt.

Vreau să lupt pentru oameni, pentru relații, pentru împlinirea viselor. Învăț acest lucru fiind alături de cei apropiați, de familiile celor din casa mea și de prietenii mei, atunci când își poartă bătăliile. Revelația dragostei Lui pentru mine, mă împuternicește pentru lucruri mărețe și pline de curaj. Vreau să știu lupta, prin înțelepciune și perseverență, pentru familie și pentru societate.

Să mă dezvolt personal.

Este important să-mi cunosc identitatea și să-mi asum responsabilitatea pentru viața mea. În primul rând, fac acest lucru prin cunoașterea lui Dumnezeu. Dacă relația mea cu El nu este prioritară și în acest aspect, atunci identitatea mea va fi definită de părerea celorlalți, de realizări, de aprecieri, de carieră și de concluzii eronate, de frici, de limitări, de așteptări nerealiste, de frustrări, de comparații, de minciuni.

Este timpul potrivit în care să-mi cunosc abilitățile cu care am fost înzestrată și să dezvolt altele noi prin implicarea în diferite activități și evenimente care îmi plac. Vreau să fiu deschisă la lucruri noi, să cunosc persoane noi, să călătoresc, să mă implic în domenii noi de activitate. Toate aceste lucruri vor deveni proviziile și “bogăția” familiei mele.

Este important să-mi îngrijesc sufletul. Atât gândurile cât și emoțiile influențează calitatea vieții mele. Cu siguranță, sunt domenii din viața mea care necesită o înnoire a modului în care privesc lucrurile. Mintea mea se înnoiește prin cunoașterea Cuvântului Lui, Adevărului. Aleg să iert, din nou și din nou. Iertarea, vindecă și eliberează. Nu vreau să-mi las sufletul încărcat și legat de neiertare, amărăciune și dezamăgire.

Acum este și timpul tău!

Este timpul să te gândești la ce iubești cu adevărat și în funcție de acest lucru să prioritizezi timpul și resursele tale.

Este timpul să iubești. Lasă dragostea lui Dumnezeu să te apere iar tu, însoțită de înțelepciunea Lui, alege să fii vulnerabilă. Când vine vorba de relații, ne expunem unui grad mare de risc dar și câștigul unor relații funcționale și de încredere întrece cu mult așteptările noastre.

Dacă mă gândesc la relațiile semnificative și frumoase pe care le am acum, cu siguranță au fost încercate de diferite sezoane, dar am învățat, și unii și alții, cum să lucrăm la menținerea relațiilor noastre iar unele din ele sunt chiar mai profunde decât înainte. Și nu te îngrijora de inima ta! Inima ta va fi câștigată, oricare vor fi provocările ei, atâta timp cât vei lăsa dragostea lui Dumnezeu să te umple, să te protejeze, să te vindece și să te conducă.

Este timpul să lupți când Dumnezeu te călăuzește să faci asta și să nu renunți. Îmbrățișează perseverența și lasă-te echipată de Dumnezeu, El va câștiga bătăliile în care îți spune să intri.

Este timpul să investești în tine prin diferitele moduri care îți sunt la îndemână și sunt potrivite personalității și dorințelor tale (cărți, cursuri, voluntariate, călătorii).

Bucură-te de această perioadă și profită de orice ocazie pe care Dumnezeu o aduce înaintea ta. Atât cât va dura acest sezon, fă-l să merite, să poți aduna roade bune la finalul lui. Fii mulțumitoare în acest sezon și atunci mulțumirea ta se va regăsi și în următorul sezon.

Îmi doresc, pentru fiecare dintre noi, să înțelegem că sezonul de celibat își culege roadele în cadrul căsătoriei și astfel acest sezon își va redobândi importanța cuvenită.

Magdalena Precup

Lectură de vacanță

Cărțile se pot comanda online:

www.ecasacartii.ro

www.kingdom-design.org

www.scriptum.ro

Încă din copilărie, perioada verii o asociez cu cititul.

Pe lângă bucuria vacanței și a vremii frumoase de afară, faptul că puteam citi în voie de dimineața până seara făcea ca vara să fie mult așteptată pe parcursul anului. Bineînțeles că citeam și în celelalte anotimpuri, dar nu atât de mult ca în vacanța de vară. Această bucurie de a citi nu s-a estompat odată cu trecerea timpului.

Din acest motiv m-am gândit ca pentru acest număr al revistei să vă recomand câteva cărți numai bune de citit în următoarea perioadă.

TRILOGIA GENEZEI

Kacy Barnett-Gramckow, Editura Casa Cărții, 2013

Această trilogie este alcătuită din următoarele romane:

“Cerurile de odinioară”

“Cel ce ține cerurile pe umeri”

“Cunună în ceruri”

Cărțile acestea m-au captivat prin faptul că autoarea prezintă într-un mod ingenios perioada de început a lumii, mai exact de la potop până la construirea turnului Babel. Bineînțeles că este vorba de ficțiune, dar faptul că au la bază evenimente consemnate la începutul cărții Geneza dă romanelor un aer aparte, misterios.

Un avantaj îl constituie și faptul că trilogia poate fi citită atât de adolescenți, cât și de adulți deopotrivă. Sunt prezentate atât momente de tandrețe, de melancolie, cât și perioade de conflict sau tensiune. Relațiile familiale au o atmosferă aparte, probabil datorită existenței atât de multor generații, acest lucru fiind posibil din cauză că în acele timpuri oamenii trăiau mult mai mult decât în prezent. Bineînțeles că există și frânturi de clipe romantice, toate însă fiind povestite cu gust și cu bun simț.

COPILUL ISPĂȘIRII

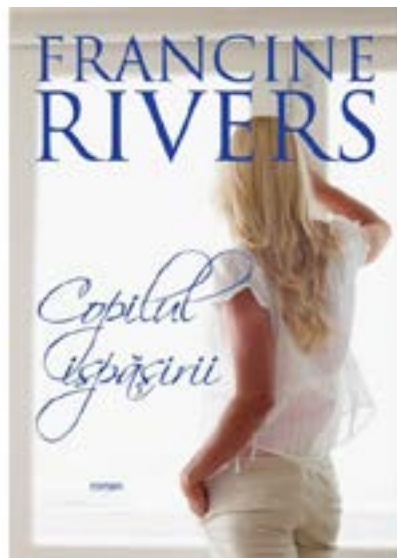
Francine Rivers, editura Scriptum, 2012

Francine Rivers este una dintre scriitoarele mele preferate. Am citit foarte multe romane scrise de ea și fiecare are o temă aparte. Romanul Răscumpărată prin iubire a fost primul scris de ea pe care l-am citit. M-a marcat atât de mult încât a ajuns să mă influențeze inclusiv în alegerea lucrării de licență.

Copilul ispășirii este și el un roman excepțional, cu un subiect la fel de sensibil și controversat ca Răscumpărată prin iubire. Acțiunea lui o are în centru pe Dynah, o tânără studentă creștină, care trăiește o viață curată din toate punctele de vedere, dar care ajunge, din motive independente de ea, să fie violată și să rămână însărcinată. Tensiunea permanentă din roman se concentrează pe întrebarea: Să accepte sau să renunțe la sarcina rezultată în urma violului?

De asemenea, temele secundare cuprind: raportarea universității la starea actuală a Dynei, schimbările apărute în relațiile cu familia, cu prietenii și cu logodnicul ei.

Copilul ispășirii merită citit pentru că poate trezi sau dezvolta în noi compasiunea, empatia și dorința de a-i ajuta pe cei din jurul nostru fără să îi judecăm. Citind acest roman învățăm încă o dată că menirea noastră ca fiice de Dumnezeu este să îi iubim și să îi ajutăm pe cei din jur, trecând peste regulile impuse de societate sau chiar de biserică, scopul final fiind restaurarea acestora și apropierea lor de Dumnezeu.

AMĂGITĂ DE INIMA MEA

Chrissy Cymbala Toledo, editura Casa Cărții, 2017

Din zona de ficțiune trecem în zona de mărturie. Amăgită de inima mea este o carte-mărturie a vieții lui Chrissy, fiica cunoscutului pastor Jim Cymbala, cel care a întemeiat biserica Brooklyn Tabernacle și a lui Carol Cymbala, care se ocupă de corul aceleiași biserici.

Cartea este de o sinceritate debordantă și are un impact foarte puternic în special datorită faptului că este povestea reală a unei fete care a crescut de mică într-un mediu creștin, într-o familie deosebită și care a avut un potențial enorm de a-și fi dedicată lui Cristos încă din primii ani de viață.

Povestea lui Chrissy este în primul rând un avertisment, o dovadă a faptului că mântuirea nu se moștenește și că trăirea în curăție nu se poate impune, chiar dacă părinții ar dori să implementeze acest lucru în copiii lor. În al doilea rând, mărturia acestei fete (ajunsă între timp femeie matură) ne confirmă adevărul că mâna lui Dumnezeu nu este prea scurtă pentru a scoate pe cineva din cea mai adâncă groapă a păcatului. De asemenea, învățăm că mijlocirea este unul dintre rolurile fundamentale ale creștinului. După cum veți descoperi citind cartea, mijlocirea unei persoane a schimbat pentru totdeauna traectoria vieții acestei fete pierdute în păcat.

DESCOPERĂ-ȚI DARURILE CU CARE TE-A ÎNZESTRAT DUMNEZEU

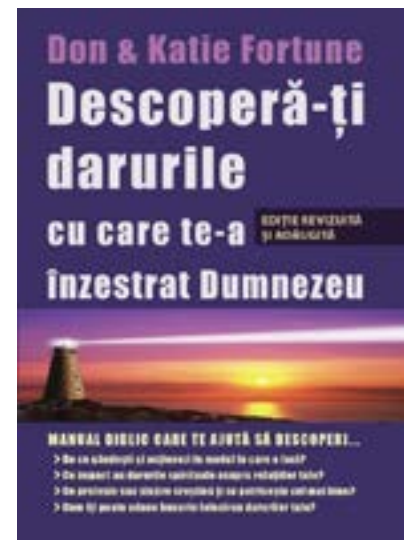
- Don & Katie Fortune, editura Kingdom Design, 2014

Cu toate că vine vacanța și aproape nimănui nu îi place să învețe în vacanță, totuși această carte merită citită și studiată.

Cartea este de fapt un manual biblic din care putem învăța care sunt darurile motivaționale cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Autorii au lucrat peste 30 de ani pentru scrierea și îmbunătățirea acestei cărți, pornind de la lista așa numitor daruri motivaționale prezentate în Romani 12:6-8. Cele șapte daruri motivaționale sunt: darul discernământului, darul slujirii, darul învățăturii, darul încurajării, darul dărniceii, darul administrării și darul compasiunii. Fiecărui om Dumnezeu i-a dat cel puțin unul dintre aceste daruri. Datoria noastră este să ni le descoperim, pentru a putea să le punem în slujba Domnului.

Pe lângă partea scrisă propriu-zisă, cartea cuprinde și teste pe baza cărora putem afla ce daruri avem, dar și cum să le punem în aplicare. De asemenea este utilă dacă dorim să aflăm ce daruri motivaționale au copiii noștri.

Citirea acestei cărți poate să ne ajute să înțelegem de ce avem anumite gânduri sau comportamente și să ne schimbe în totalitate restul vieții.

recenzii realizate de **Alexandra Dogar**

IZVORUL DIN PUSTIU

Rodica Volintiru, Dionis Bodiu, editura Casa Cărții, 2019

Izvorul din pustiu este titlul celei mai noi cărți, semnată de Rodica Volintiru, autoare a cărților: “Cunoașterea frumuseții lui Dumnezeu prin post și rugăciune”, “Biruitori în încercare”, “În dragoste nu este frică” și “Secretul bucuriei”.

Cartea rezzonează cu orice suflet care simte că trece prin puștiul vieții spirituale și însetează după prezența lui Dumnezeu. Pustiul înseamnă adesea tragedie, întrebări, dezamăgire, descurajare și chiar depresie. Nu e un loc prin care ne dorim să trecem, iar dacă suntem acolo vrem să ieșim cât mai repede din el. Poate iese ceva bun din perioada de pustiu al vieții? Este Dumnezeu nepăsător sau absent în acest sezon dificil? Îndreptând toată atenția asupra caracterului lui Dumnezeu, Rodica împărtășește bătăliile, întrebările, gândurile din propriul pustiu, pe care l-a străbătut împreună cu familia sa, în urma tragediei morții fiului lor. Chiar și pustiul își are izvoarele lui. Citind această carte vei fi echipată și încurajată să găsești Adevaratul Izvor care îți va satura sufletul și îți va umple inima de bucuria Sa. Planul lui Dumnezeu este întotdeauna bun pentru noi. El are privirea îndreptată spre noi, ne aude și ne vede. El ne promite prin Cuvântul Lui:

“Dar oricui va bea din apă pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viață veșnică” (Ioan 4:14)

Plină de încurajare și de Cuvântul lui Dumnezeu, Izvorul din pustiu este o carte ce te va ajuta să îți focalizezi atenția asupra lui Dumnezeu și să găsești bucurie în mijlocul încercării.

recenzie realizată de **Naomi Bota**

PRO-VIAȚĂ

În luna Martie, poate mai mult ca în altă perioadă a anului, suntem conștientizați de valoarea vieții, prin organizarea Marșului pentru viață, 40 de zile pentru viață și a diferitelor evenimente și conferințe. Însă lupta și eforturile, celor care susțin viața, continuă pe parcursul întregului an, prin salvarea copiilor nenăscuți sau ajutorarea femeilor însărcinate, pentru că fiecare viață contează, atât a copilului nenăscut cât și al mamei.

Femeile însărcinate, aflate în situații dificile sau fără sprijin, de cele mai multe ori, pot privi avortul ca și răul cel mai mic deși știu că acesta este greșit. Celelalte opțiuni pot fi cu adevărat dificile, totuși avortul este singura care duce la uciderea unei persoane nevinovate iar consecințele, chiar și asupra mamei, pe perioada îndelungată, sunt foarte grave.

Titlul campaniei pro-viață, din acest an, "Unic din prima secundă", la care au participat mai mult de 500 de orașe din România și din Republica Moldova, a subliniat încă o dată importanța vieții încă din primele clipe ale concepției.

Dacă ne uităm la ceea ce spune știința, rămânem uimiți de minunea vieții puse de Dumnezeu în noi, încă din primele secunde a venirii în ființă.

Studiile din domeniul embriologiei umane (ramura biologiei care se ocupă cu studiul embrionului în toate fazele dezvoltării lui, de la formarea zigotului până la naștere) arată că încă din cele mai timpurii etape, avem de-a face cu ființe umane distincte, vii și întregi.

În cartea The Developing Human: Clinically Oriented Embryology, Keith L. Moore și T.V.N. Persaud scriu: "Zigotul este începutul unei noi ființe umane.

Dezvoltarea umană începe la fertilizare...se formează o singură celulă numită zigot. Această celulă foarte specializată, totipotentă, marchează începutul fiecăruia dintre noi ca un individ unic."

Embriologii Ronan O'Rahilly și Fabiola Muller spun, "Deși viața este un proces continuu, fertilizarea este un reper critic deoarece, în circumstanțe obișnuite, se formează un organism uman nou, genetic distinct".

Dr. Alfred M. Bongioanni, profesor de obstetrică la Universitatea din Pennsylvania, a spus: "Am învățat încă de la începutul studiilor mele în medicină că viața umană începe în momentul concepției...viața umană este prezentă în deplinătatea ei în toate etapele de dezvoltare de la concepție la maturitate...orice întrerupere a ei, în oricare stadiu în acest interval de timp, înseamnă terminarea vieții umane". "Nu pot să spun că aceste stadii timpurii reprezintă o ființă umană incompletă, așa cum nu pot afirma că un copil, înainte de marile schimbări din adolescență, nu este o ființă umană. E vorba de aceeași viață umană în diferitele ei stadii."

Dr. Jerome LeJeune, profesor de genetică la Universitatea Descartes din Paris, a afirmat: "După ce fertilizarea a avut loc, se formează o nouă ființă umană". "Nu mai poate fi vorba de interpretări sau opinii. Fiecare individ are un început clar, la concepție."

Chiar și dintre cei care susțin avortul, nu pot nega acest fapt: viața începe la concepție. Un exemplu este Peter Singer, bioetician la Princeton University și un susținător al avortului și infanticidului, care scrie: "Dacă o ființă este membră a unei anumite specii este ceva ce poate fi determinat științific, prin examinarea naturii cromozomilor din celulele organismelor vii. În acest sens, nu există nici o îndoială că, din primele momente ale existenței sale, un embrion ... este o ființă umană".

Profesorul liberal, Ronald Dworkin, în cartea sa Life's Dominion, scrie că avortul ucide deliberat un embrion în curs de dezvoltare și este o alegere pentru moarte.

Dr. Warren Hern, autor al unui manual prin care se învață procedurile avortului, Abortion Practice, recunoaște în cadrul unei conferințe de sarcină planificată care susținea avortul, că prin aceste proceduri are loc dezmembrarea fătului și astfel nu există nici o îndoială că se recurge la un proces distructiv.

Lumea, în majoritatea ei, este obișnuită să judece umanitatea după aparențe și astfel să nu perceapă copilul abia conceput ca o ființă umană. Totuși, în sens științific obiectiv, acest copil este în toate privințele la fel de uman ca oricare alt copil sau adult. El arată așa cum ar trebui să arate o ființă umană în acest stadiu de dezvoltare. Nu este corect, din punct de vedere științific, să spunem că un embrion uman sau un făt nu este o ființă umană, doar pentru că se află într-un stadiu mai timpuriu de dezvoltare.

Este ca și cum am spune că un copilăș de trei ani nu este o ființă umană fiindcă nu este încă adolescent.

Ceva non-uman nu devine uman cu vârsta sau cu creșterea; ceea ce este uman, ESTE UMAN DE LA ÎNCEPUT.

Scott Klusendorf, fondator și președinte al Life Training Institute, ne vorbește despre patru diferențe, întâlnite între un pre-născut și un nou-născut:

Mărime: Faptul că ești mai mare sau mai mic, determină cine ești?

Dezvoltare: Tinerii de douăzeci de ani pot fi considerați mai oameni decât copiii de zece ani, din moment ce sunt mai inteligenți și mai puternici?

Mediu: Faptul că te afli în interiorul unei case, te face mai mult sau mai puțin o persoană decât dacă ai fi în afara ei? Faptul că un copil este în pântecul mamei sale, îl face mai puțin uman decât dacă ar fi în afara acestuia?

Dependență: Faptul de-a depinde de o altă persoană, determină oare cine ești? Cei care suferă de Alzheimer sau care fac dializă, nu sunt tot persoane? Este un diabetic, dependent de insulină, inferior persoanei care a fost înainte de a se îmbolnăvi?"

Discuțiile și cercetările pe marginea acestui subiect sunt ample însă prin menționarea acestor idei, am dorit să ne trezim curiozitatea și dorința de cunoaștere în acest domeniu. Consider că o bună informare, ne conștientizează de responsabilitatea pe care o avem în societatea în care trăim, aceea de-a lupta pentru dreptul la viață a celor care nu pot vorbi și pentru binecuvântarea și restaurarea mamelor care se află în fața unei decizii de acest fel sau care au trecut prin experiența unui avort.

Implicarea se poate materializa în diferite forme, de la rugăciune până la susținerea asociațiilor care, prin activitățile lor, luptă pentru viață.

Evangelia este Vestea Bună pentru fiecare, indiferent de situație, iar noi suntem chemați să ducem această Veste Bună tuturor.

Magdalena Precup,
Voluntar Pro Vita, Cluj Napoca

"Am învățat încă de la începutul studiilor mele în medicină că viața umană începe în momentul concepției..."

viața umană este prezentă în deplinătatea ei în toate etapele de dezvoltare de la concepție la maturitate...

orice întrerupere a ei, în oricare stadiu în acest interval de timp, înseamnă terminarea vieții umane".

Dr. Alfred M. Bongioanni,
Profesor de Obstetrică la Universitatea din Pennsylvania

Copiii sunt ai mei!

Nu Mi-i jertfi idolilor!

Era atât de dureros să îmi imaginez scena: El, Atotputernicul Yahve, iubirea perfectă, Suveranul, venind cu inima frântă înaintea poporului iubit. Fusese înșelat, batjocorit de neamul pe care și l-a ales, pe care l-a condus cu îndelungă răbdare, l-a hrănit, l-a iertat de nenumărate ori...Iar acum, Israel Îl lepădase...

„Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine și au mers după nimicuri? ... Și-a schimbat vreodată vreun popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei?...Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva ce nu este de niciun ajutor! (Ieremia 2)”. „Apoi ți-ai luat fiii și ficele pe care Mi-i născuseși, și i-ai jertfit lor, ca să le slujească de mâncare...” (Ezechiel 16).

Oh, câtă suferință în vocea lui Dumnezeu! Copiii erau ai Lui, iar inima Lui de Tată plângea de durere.

Israel! Poporul care se putea lăuda cu un Dumnezeu puternic ca nimeni altul, poporul care ajunsese spaima neamurilor din jur, care intrase în Țara Promisă prin Brațul tare al Dumnezeului Lui, acum tânjea după... altceva decât El. Dintr-o dată, Yahve i se părea prea strict și pretențios, plus că în ultima vreme l-a cam lipsit de belșugul cu care era obișnuit!

A decis, deci, să se pună bine cu alți dumnezei, de exemplu cu dumnezeii vecinilor, ai prietenilor, ...ai celor care păreau că prosperă.

Idolatrie în schimbul confortului. Un concept atât de vechi, și totuși, atât de actual!

Căci iată, timpul trece peste secole... Iar noi, astăzi, suntem tentați să credem că nu avem nimic de-a face cu idolii. Înainte, da, oamenii se închinau lucrului mâinilor lor, dar noi....

Dar noi? Ne închinăm lucrului mâinilor noastre în numele unui trai mai bun, asemeni poporului Israel atunci? Alergarea noastră continuă, de dimineața până seara...cui îi este închinată? Cine este Slava noastră? Cu Cine/ce ne lăudăm? De Cine/ce s-a lipit inima noastră? De Domnul care ne dă belșugul sau de belșug în sine?

Căci acesta din urmă – zeul belșugului și al prosperității este un zeu parșiv, care ne pândeste pe tineri și bătrâni, pe bogați și pe săraci, fără nicio diferență! Se strecoară imperceptibil în mintea și inima noastră ajungând să împiedice închinarea totală către Yahve. Ne acaparează treptat, în așa fel încât de bunăvoie ajungem să îi jertfim darurile cele mai de preț pe care le avem: copiii noștri.

Și parcă strigătul de jale a lui Dumnezeu străbate veacurile, răsunând cu aceeași intensitate ca și atunci, pentru fiecare părinte:
„Nu îmi jertfi copiii idolilor!”
„Copiii sunt ai Mei!!! E viața Mea pusă în ei, suflarea Mea, chipul Meu! Sunt lumina ochilor Mei și ți i-am încredințat ție pentru o vreme! Hrănește-Mi-i, dar, sănătos, cu Cuvântul Meu Îmbelșugat, nu îi duce la puțuri crăpate ce nu țin apa!

Eu sunt Tatăl lor! Învăță-i să caute Prezența Mea pentru a Mă cunoaște. Învăță-i să Îmi vorbească, să Mă asculte, să Îmi cunoască vocea.

Vorbește-le despre credințioșia Mea care te-a condus până aici!

Nu Mi-i jertfi pe altarul prosperității, pentru că ceea ce am pus în ei vreau să îmi fie închinat Mie, nu altor dumnezei! Darurile pe care le-am dat lor, sunt ale Mele, iar rodul lor trebuie să fie o binecuvântare pentru Valea Plângerii, pentru a o preface într-un loc plin de izvoare... Așadar, nu Mi-i pregăti pentru a se adapta cât mai bine lumii acesteia, ci pentru a o schimba, în ascultare de Mine...

Învăță-i că Eu sunt Izvorul Apelor vii, care satură sufletul mereu însetat după sens în mijlocul greutăților pe care le vor avea de înfruntat.

Învăță-i să își găsească bucuria în Prezența Mea, și să îi preocupe mai mult mulțumirea din ochii Mei decât strălucirea lucrurilor din lume, care îi lasă orbi, și apoi îi despoaie de tot ce e sfânt...

Că reușita lor în viață o vor găsi în verdictul Meu, nu într-al lumii! Învăță-i să Îmi fie credincioși, și fii tu întâiul lor model de urmat.”

Elisabeta Porut

Ai grijă lume, de *Fiul Meu*

Ca oricare mamă obișnuiam să mă rog pentru copiii mei. Uneori îi spuneam multe Lui Dumnezeu crezând că așa e bine, că așa îl impresionez pe Dumnezeu sau poate pentru ca El să mă înțeleagă mai bine sau pentru a-L convinge că ceea ce îi cer pentru copiii mei este absolut necesar. Alte ori eram așa de necăjită, de apăsată, de îngrijorată, încât toată rugăciunea mea se rezuma la o singură propoziție formată din șase cuvinte: "Ai grijă Doamne de copiii mei" sau "Ai grijă Doamne de copilul meu", dacă rugăciunea era specifică pentru unul dintre ei.

Aceasta până într-o zi când fiul meu cel mic a plecat de acasă pentru o perioadă mai lungă de timp, era pentru prima dată când pleca atât de departe de casă și pentru o perioadă așa de lungă, dar nu aceasta era problema pentru care mă rugam. Eram foarte îngrijorată pentru că bagajul de cală nu a ajuns odată cu el, a ajuns cu o întârziere de două zile, iar noi când am făcut bagajele, în bagajul de mână nu am pus haine, astfel când a ajuns la destinație el avea doar hainele de pe el cu care călătorise. Vorbeam zilnic la telefon cu el, de două trei ori și simțindu-i îngrijorarea și supărarea am încercat să mă rog, dar nu știam ce să-i cer Lui Dumnezeu, El știa ce s-a întâmplat, nu era nevoie să-i spun eu. Mă gândeam că poate Dumnezeu a îngăduit această întâmplare cu un motiv anume, nu voiam să se facă voia mea, ci a Lui, a Lui Dumnezeu, iar dacă aceasta este voia Lui, îmi doream ca atât eu cât și Radu să ne supunem voii Lui. Atunci ce și cum să mă rog? Neștiind ce să mă rog am zis acea rugăciune scurtă: "Doamne ai grijă de fiul meu". Eram singură acasă, era liniște, eram doar eu și Dumnezeu, am repetat de câteva ori rugăciunea, apoi am tăcut.

Am stat tăcută o vreme în liniștea din camera, ticăitul unui ceas de pe perete îmi spunea că timpul trece secundă după secundă, minut după minut. Era liniște și în adâncul meu, înăuntrul ființei mele, doar bătăile inimi și respirația mea se auzea.

În această liniște profundă, atât în interior cât și în exterior, Domnul mi-a vorbit:

Până când ai să te rogi așa? Oare nu dragostea și grijă față de copiii Mei m-au determinat să-mi dau Fiul la moarte? Oare copiii tăi nu sunt și copiii Mei? Tu știi acest lucru, ce nu știi, dar am să-ți spun acum e că și Eu spun această rugăciune de mii de ani, în fiecare clipă, în fiecare ceas, în fiecare zi an după an și încă o să mai spun fără să obosesc:
"Ai grijă lume de Fiul Meu".

Tu crede numai și nu te îndoi în inima ta că Eu îți ascult rugăciunea și nu las rugăciune fără răspuns, fa și tu la fel, ascultă rugăciunea Mea și nu o lăsa fără răspuns.

Citește și ia aminte la ce este scris în Matei 25: 35;36 și vei vedea cum poți avea grijă de Fiul Meu.

Matei 25: 35. Căci am fost flămând și Mi-ai dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ai dat de băut; am fost străin și M-ai primit; Am fost gol și M-ai îmbrăcat; am fost bolnav și ai venit să Mă vezi; am fost în închisoare și ai venit pe la Mine.

Cornelia Todea

Rugăciunea unei mame:
"Ai grijă Doamne de copilul meu."

Rugăciunea Lui Dumnezeu:
"Pentru binele tău, ai grijă lume de Fiul Meu."

Recenzie carte

De ce să scriem, de ce să citim?

Cartea "La intrarea în Împărăție" este un imn de slava adus lui Dumnezeu. Chemarea la mântuire străbate cartea ca un ecou.

Sunt multe feluri în care putem să facem cunoscută măreția lui Dumnezeu, frumusețea Cuvântului Său, adâncul înțelepciunii Lui... Unul dintre acestea este să scriem despre El. Aceasta presupune să-L cunoaștem. Ca să-L cunoaștem avem nevoie să citim, să păstrăm în inimă Cuvântul Lui, așa cum este el în Scripturi.

Orice lucrare pe care omul o face spre slava lui Dumnezeu are la bază o poruncă a Domnului. Porunca este dragostea. Domnul a spus: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși" (Marcu 12: 30-31) și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta, să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești despre ele... (Deuteronom 6:5-6). Să facem, deci, cunoscută dragostea lui Dumnezeu, așa minunată cum este ea. Apreciez faptul că autoarea dezvăluie această dragoste nu prin lozinci ci ca parte integrantă din viața ei.

Când Duhul Domnului este prezent în afirmațiile noastre, totul capătă viață, culoare, frumusețe...

Cristina Vlas

Cartea- o delectare spirituală

Cartea sorei Rodica Blăjan -La intrarea în Împărăție- este o carte inspirată și bine documentată biblic.

Pentru mine a fost o delectare spirituală să parcurg aceste capitole și să descopăr înclinația pedagogică și o descriere ordonată a evenimentelor. Autoarea descrie pas cu pas condițiile intrării în Împărăția lui Dumnezeu, plecând de la faptul că odată cu venirea Domnului Isus în lumea noastră a început, de fapt, prima fază a împărăției și anume "înălțarea voastră" (Luca 17: 21).

Este descrisă apoi trăirea în Împărăția spirituală de Acum și Aici, Legile împărăției, cultura împărăției și apoi finalizează cu Împărăția veșnică de Atunci și Acolo.

Apreciez buna documentare biblică a gândurilor exprimate într-un limbaj viu și plăcut. Recomand această carte tuturor celor interesați de Împărăția lui Dumnezeu.

Aron Petru, Pastor Biserica "Bethel,, Târgu-Mureș

La intrarea în Împărăție - o carte de suflet

Împărăția lui Dumnezeu este visul oricărui om care a ajuns să știe că există o împărăție pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru om. Ea nu este ca împărățiile pământești.

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție cu totul deosebită pentru că este spirituală, eternă și sfântă. Ea este de o neasemuită frumusețe. După cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Corinteni 2: 9).

Împărăția lui Dumnezeu poate cuprinde ființa umană. Ea poate fi înălțarea noastră, în inima noastră, ca o comoară ascunsă, dar se manifestă în afară prin dragoste față de Dumnezeu și semenii (Luca 17: 21). Instaurarea acestei împărății în noi este un miracol al lui Dumnezeu dar este oare ceva prea greu pentru Domnul, când puterea Lui este infinită ? (Geneza 18: 14)

Categoric nu există nimic prea greu de îndeplinit pentru Dumnezeu. Dar Împărăția este și locul în care sufletul omului va ajunge după moarte dacă crede în Hristos, dacă L-a ales pe El Domn și Dumnezeu peste inima lui. Credința în Hristos, care a plătit cu viața Sa prețul pentru păcatele noastre, deschide calea către Împărăție. Oamenii își pun tot felul de întrebări existențiale despre viața aceasta și despre ce va fi după această viață. Într-o zi, însă, fiecare dintre noi ne vom găsi la porțile Împărăției veșnice. Vom intra sau nu în funcție de cum am ales să trăim pe pământ. Vom intra dacă până la momentul acestei mari treceri, ne-am împacat cu Dumnezeu. Dar dacă până la sfârșitul vieții am rămas vrăjmași lui Dumnezeu, atunci nu vom fi primiți acolo.

Îndemnul lui Dumnezeu este să căutăm mai întâi Împărăția Lui, și toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Căci Tatăl nostru ne dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32). Nota dominantă a cărții este dragostea lui Dumnezeu-cea mai mare și mai curată dragoste care există în univers.

Dragostea este pecetea Împărăției Lui. Din dragoste pentru om L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său să ridice păcatele lumii (Ioan 1: 29), să ne mântuiască. Din dragoste pentru om Dumnezeu ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe. Una dintre ele este că acolo unde este El vom fi și noi într-o zi.

Din dragoste pentru om Dumnezeu a deschis porțile Împărăției Lui. Ni L-a dat pe Hristos, ne-a dat Cuvântul Său, ne-a trimis Duhul Sfânt. El este cu noi. În luptele noastre de fiecare zi nu suntem singuri. Dumnezeu este un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi (Psalmul 46: 1). Mesajul cărții este să ne întoarcem la Dumnezeu, să ne oprim din alergarea noastră de fiecare zi și să ne înălțăm inima către Dumnezeu. Să ne uităm și să ne întrebăm care sunt cărările cele vechi*, care este calea cea bună să umblăm pe ea, și vom găsi** odihnă pentru sufletele noastre!(Ieremia 16: 16)

Mesajul dragostei lui Dumnezeu este mesajul mântuirii, al salvării sufletului de sub osândă și păcat, al înălțării noastre de la starea de robi la aceea de copii ai lui Dumnezeu și deci de moștenitori ai Împărăției Lui.

Dumnezeu să ne ajute!

autorea, Ana-Rodica Blajan

Împărăția aici, acum și în veșnicie

O carte dorită și așteptată, un fluid care irigă pământul însetat, o destăinuire vehementă a promisiunilor lui Dumnezeu. Exprimă calea mântuirii explicită, un glas blând care cere deșteptarea, trezirea la adevăr, la adevărata realitate.

Este subliniat, scos în evidență planul vrăjmas, uneltirile, amăgirile și iluziile de care se folosește Satan ca să orbească omenirea, să o ducă în rătăcire, în pieirea veșnică. Este strigătul de dragoste care dorește să arate calea care duce în Împărăție. Informația curge ca printr-un labirint și așteptă cu nerăbdare să vezi ce-ți mai dezvăluie următoarea filă.

Mulțumesc Domnului pentru această carte și tie, dragă Rodica, pentru că te-ai pus la dispoziția Lui în această lucrare de trezire.

Lidia Aldea, Biserica Bethel, Tg.Mureș

Ce lăsăm moștenire copiilor noștri?

Modelul de familie își pune amprenta asupra vieții fiecărui copil.

Ce a însemnat familia pentru mine? Sunt fiică, soră, soție și mamă a trei copii. Am crescut într-o familie cu 8 copii, în județul Botoșani, eu fiind cea mai mică. Toți frații și surorile mele m-au înconjurat cu dragoste. Am văzut în fiecare dintre ei un exemplu de tenacitate, ascultare de părinți și credință în Domnul. Părinții noștri ne-au învățat 3 lucruri importante pentru a depăși condiția socială.

1. Au pus pe primul plan EDUCAȚIA. În acea vreme, era foarte greu pentru un părinte să susțină toți copiii să meargă la școală - lipsa de îmbrăcăminte, încălțăminte, rechizite și mai ales costurile enorme ale studiilor la liceu și facultate. În ciuda acestei situații, părinții au fost cei care ne-au încurajat să depășim orice limitări, au făcut echipă împreună cu noi. Însă fiecare dintre noi a făcut sacrificii mari, pentru a putea studia la școli înalte. Toti frații mei au ajuns în pozitii înalte, au învățat foarte bine la școală și, în același timp, munceau pentru a se putea susține în școală. Au fost dați de model pentru toată comunitatea în care am crescut și, recunosc, sunt și acum mândră de ei.

Al doilea lucru pe care l-am învățat de la părinții mei, de la familia mea, a fost credința și dragostea de Dumnezeu. În casa noastră mereu au răsunat cântări.

Nu era zi să nu cântăm o cântare sau o rugăciune împreună cu familia sau cu vecinii. Mereu aveam oaspeți - era o relație de prietenie frumoasă - și nu știu de unde avea mama resurse ca, de fiecare dată, să nu plece cineva flămând. Îmi amintesc și faptul că vecinii veneau la noi să primească ajutor. Nu am văzut niciodată ceartă între părinții mei, deși aveau și ei problemele lor. Mama avea mereu grijă să-și manifeste blândețea vorbirii către fiecare.

Deși era casnică, cu grija acoperirii nevoilor pentru 8 copii, mama a fost cea care împrumuta pe toata lumea cu bănuți chiar dacă ea niciodată nu a împrumutat de la nimeni. Drămlălia cu grijă fiecare bănuț. Așa ne-a învățat și pe noi, ne-a învățat să facem ce știm mai bine cu mâinile noastre, ca să ne descurcăm în viață: să coasem, să țesem și să împletim. Și ea făcea ce se pricepea mai bine ca să aducă un ban în plus în casă. Cu siguranță mama a fost un antreprenor iscusit și a pus și în noi această sămânță a creativității, pentru a găsi soluții în situații grele.

Să nu te plângi și să nu aștepți de la alții ajutorul...

"Pot totul în Hristos care mă întărește." (Filipeni 4:13)

3. Un alt lucru pe care l-am învățat de la mama a fost dragostea pentru aproapele meu.

În primul rând, ne-a învățat să ne ajutăm între noi și să ne iubim. Mi-aduc aminte și acum cu drag cum, atunci când eram elevă, fiecare frate și soră care veneau acasă din Iași sau București, aveau grijă să-mi aducă ceea ce-mi lipsea pentru școală, chiar dacă nici ei nu aveau prea mult. Această relație frumoasă a continuat chiar și când fiecare și-a întemeiat propria familie. Ne-am ajutat mereu între noi și am reușit să transmitem aceeași stare de spirit și copiilor noștri. O altă amintire pe care vreau să o împărtășesc acum e legată de țiganii care treceau cu căruța și cortul prin sat... Veneau să ceară de mâncare și toată lumea se ascundea de ei. Nimeni nu voia să-i primească și recunosc că și nouă, copiilor, ne frică... Dar mama așeza masa în ogradă tot timpul și le făcea mămăligă cu ce avea, le hrănea copiii și-i îmbrăca. Erau flămânzi, dezbrăcați și desculți... Eu priveam uimită cum mama stătea la masă împreună cu ei... Astăzi mama nu mai este printre noi, a plecat la Domnul. Dar noi, frații, am ajuns să lucrăm împreună în misiune. Ajutăm oamenii săraci, bolnavi, nevoiași.

Dumnezeu mi-a pus pe inimă sa fiu vocea celor lipsiți de apărare. La terminarea liceului, Mi-a vorbit chiar despre această chemare personală pe care am înțeles-o mai bine mai târziu, atunci când m-am întâlnit cu Organizația Star of Hope.

Cum mi-a vorbit Domnul, ca să înțeleg chemarea Lui în slujire?

Anul acesta sărbătorim 30 ani de la revoluția din Decembrie 89. Comunismul și sărăcia au mutilat conștiința oamenilor. Pe vremea aceea, mulți părinți își abandonau fără remușcări copiii, iar orfelinele au devenit supra aglomerate - peste 200.000 copii... Imediat au început să vină în România organizații non-guvernamentale, pentru a ajuta în primul rând copiii. La vremea aceea eram student, dar îmi căutam un loc de muncă. Așa am întâlnit Organizația Star of Hope International din Suedia pentru care am lucrat, la început, ca voluntar, mai apoi ca angajat.

Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. (Romani 14:8)

Am văzut cu ochii mei cum erau tratați, în peste 20 de orfelinate, miile de copii abandonați - fără pic de umanitate, fără strop de afecțiune, ținuți în frig, în paturi metalice reci, lăsați să moară prin înfometare. Am fost șocată să descopăr că părinții care aveau copii cu dizabilități - chiar și mai puțin severe - erau sfătuiți de către "specialiști" să-i abandoneze în orfelinate.

Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.” (Luca 18:16)

Aveam 21 ani și descopeream o realitate de o cruzime incredibilă, inumană, o realitate care îți sfâșia sufletul și nu-ți dădea pace noaptea, atunci când voiai să te odihnești. Mi-am promis atunci să lupt cu toate puterile mele pentru drepturile acestor copii lipsiți total de apărare. Eram deja membru în echipa Organizației Star of Hope Internațional și, în scurt timp, am descoperit că pentru toți copiii cu dizabilități există șanse de recuperare imense prin programe specifice de terapie și prin educație.

Am învățat de la suedezii creștini cum să-i iubim cu adevărat pe copiii cu dizabilități. Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! (Isaia 1:17)

Au trecut deja peste 20 de ani de atunci și pot vorbi acum despre Răzvan, unul dintre copii de atunci... L-am văzut prima oară în Orfelinatul din Fălciu: stătea nemișcat, cu mânuțele și piciorușele strâmbe, din cauza diagnosticului de atrogripoza congenitală. Avea 2 ani și nu rostea nici un cuvânt. Din patul rece al orfelinatlui, în băncile Universității sau Minunile există, dacă ai oameni buni în preajmă

Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. (Psalmul 34:18)

Lumea îi spune ca seamănă cu Mihai Răzvan Ungureanu. Îl cheamă într-adevăr Răzvan și, când era mic, îl chema și Ungureanu. Astăzi, însă, numele lui e Răzvan Ștefănescu. Veți întreba, poate, de ce? Pentru că, atunci când avea 7 ani, a fost adoptat din Leagănul de copii Fălciu, județul Vaslui. Povestea lui Răzvan începe în secția Distrofici a Spitalului Vaslui și continuă într-un orfelinat, cel din Fălciu...Din cauza deficienței fizice cu care s-a născut, Răzvan a fost abandonat de către părinți. Destinul a făcut, ca în ofelinat, să o întâlnească pe cea căreia avea să-i spună, pentru tot restul vieții „mamă”. Elena Ștefănescu era pe atunci membră a echipei Fundației Star of Hope Romania și avea în grijă copiii abandonați în orfelinat.

Ea a fost cea care s-a atașat necondiționat de băiețelul blond, cu picioarele și mâinile strâmbe. Elena este modelul de femeie care si-a dedicat si investit toți anii vieții pentru a da aripi acestui băiețel abandonat. Deși medicii nu dădeau nicio șansă micuțului, Elena Ștefănescu s-a încăpățânat sa lupte până la capăt. Nu reușea de una singură, dacă nu ar fi fost ajutată de Fundația „Star of Hope” România. Pentru că au urmat 6 intervenții chirurgicale la ambele picioare și perioade grele de recuperare și ore lungi de terapie. La trei ani și jumătate, Răzvan începea să meargă pe propriile picioare. Se plimba cu tricicleta, se juca cu mingea, chiar dacă nu era campion la alergat. Și foarte curând aveau să se întâmple cele mai frumoase minuni din viața sa: un nume nou, o mamă și o altă viață. A mers la grădiniță, la școală, la liceu. Astăzi este student în anul III, la Facultatea de Inginerie Electrică, Energetică și Informatică aplicată din Iași. Își dorește sa ajungă informatician, să lucreze pentru copiii cu dizabilități. Pentru că știe cel mai bine ce înseamnă pentru un astfel de copil să stai în spital, să urci în autobuze care nu opresc lângă trotuar, să mergi în fiecare an la comisie pentru a obține certificat pentru grad de handicap, să fii respins, să cauți prin oraș sau instituții locuri cu cale de acces pentru cei cu dizabilitate fizică. Vrea să ajungă un specialist bun, să găsească un loc de muncă adecvat pregătirii, își dorește o familie, își dorește copii. Mai mult decât atât, Răzvan nu uită nicio secundă că, dacă nu ar fi intervenit Star of Hope în viața lui, poate nici nu mai exista. Știe că DRAGOSTEA, COMPASIUNEA ȘI VALORIZAREA FIINȚEI UMANE nu sunt cuvinte goale.

Și mai știe Răzvan ceva: știe că e rândul lui să lupte pentru cei peste 500 de copii cu nevoi speciale din cele 12 Centre de Zi pentru terapie și pentru prevenirea abandonului școlar ale Fundatiei Star of Hope. Pentru a ca și ei să aibă parte de educație, de terapie recuperatorie, de o viață normală într-o societate normală.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22-23).

Povestea lui Răzvan este, într-un fel, povestea Fundației Star of Hope Romania. Iar povestea Fundației Star of Hope Romania e parte din povestea vieții mele, începând cu anul 1998. Și, fără să vreau, voi înșirui câteva cifre... 6 CENTRE DE ZI și 254 de copii și tineri cu dizabilități (în Iași, Bârlad, Botoșani, Dorohoi, Suceava, Chișinău)... 7 CENTRE de ZI și peste 250 de copii aflați în situații de risc de abandon familial și școlar în Murgeni (jud. Vaslui), Babadag (jud. Tulcea), Pantelimon (jud. Ilfov), Valea Seacă (jud. Bacău), Huși (jud. Vaslui), Dimăchani (jud. Botoșani), Botoșani. Și, ca să înțelegeți mai bine, adaug un exemplu - în anul 2018, în programul Centrului de Terapie și Consiliere Star of Hope Iași au fost înscrși 90 de copii cu dizabilități. 60% sunt cazuri sociale, 50% sunt din mediul rural. Aproape 50% sunt copii cu sindrom Down, 20% - cu autism, restul - cu diverse alte dizabilități.

Și mai adaug ceva repede, Fundația Star of Hope Romania este, de peste 25 de ani, o familie mare cu peste 500 de copii anual - copii cu dizabilități sau în pericol de a abandona școala din cauza sărăciei. O familie mare cu peste 1000 de părinți. Unii sunt speriați, alții în stare de soc. Alții au curaj să lupte însa se împiedică de lipsa banilor. Cei mai multi dintre ei sunt din mediul rural și abia se descurcă să-și ducă viața de la o zi la alta, muncind cu ziua sau cautându-și zadarnic un loc de muncă.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură (Marcu 16:15).

Am înțeles că Dumnezeu ne-a pus ca lucrare să fim aproape de acești oameni, să-i ajutăm să-și ștergă lacrimile, să scape de frică, de sentimentul de vinovăție și să găsească - împreună cu noi - soluții măcar la o parte dintre problemele lor. Pentru noi, cei din echipa Star of Hope Romania cel mai greu e, însă, să ajutăm mamele copiilor cu dizabilități să depășească starea de soc, momentele de revoltă și să nu-și mai chinuie sufletul cu întrebări de genul: „de ce eu? de ce copilul meu”, „există Dumnezeu?!?...” Și e și mai greu să ajutăm tații acestor copii să accepte diagnosticul copilului și să nu destrame căsnicia.

Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș cu niciun chip nu va intra în ea.” (Luca 18:17)

Nu e deloc ușor să încerci să schimbi în bine destinele unor semeni, adulți sau copii, care au cu adevărat nevoie de ajutor. Să-i ajuți să treacă de la mentalitatea de VICTIMĂ la cea de INVINGĂTOR

Asta facem, de peste 25 de ani, alungăm groaza din sufletul părinților oferind copiilor cu dizabilități ședințe de terapie recuperatorie și consiliere cu specialiaști instruiți continuu. Dar, cel mai important e că organizăm grupuri de consiliere atât pentru mame cât și pentru familii. Ne adunăm o dată la două săptămâni (la Iași, Dorohoi, Suceava, Dimăchani) și vorbim despre ei, despre viețile lor și despre Dumnezeu. Citim Biblia și deschidem suflete. Ne rugăm împreună și încălzim inimi, alinăm dureri și deschidem calea către domnul Isus. Multi părinți au regăsit drumul și s-au întors cu fața către Domnul, multe familii au renunțat de divorț, unii tati au uitat de alcool și s-au întors cu sufletul și inima în familie. L-au primit pe Domnul în viața lor și norii de pe cer s-au împrăștiat.

Tabăra de vară

La noi, se mai întâmplă ceva: vara, mergem în tabără. Împreună, pentru că așa e normal în orice familie. În iulie 2018, aproape 300 de părinți, bunici, copii cu dizabilități și specialiști Star of Hope Romania, s-au bucurat împreună de Cuvântul Bibliei, în cadrul Conferinței de

Evanghelizare “PAȘI SPRE LUMINĂ” organizată de noi în acele zile. Pentru majoritatea dintre ei, totul a fost un vis ce a devenit realitate ca într-o poveste de copii cu zâne frumoase și bune, pentru că multi dintre părinți sunt foarte săraci și abia reușesc să se descurce cu mâncarea... Însă și-au regăsit liniștea la picioarele Domnului și privesc spre ziua de mâine fără teamă și cu multă credință.

Din păcate, sărăcia lovește crunt nu numai copilul cu dizabilități... Din cauza sărăciei, numărul copiilor privați de educație în România a crescut nedrept de mult. Star of Hope Romania decis să intervină și a deschis 7 centre after-school. Aici, în jur de 254 de copii săraci vin după orele școlare, se spală pe mâini, primesc o masă caldă și își fac temele pentru a doua zi. Părinții sunt consiliați, încurajați să-și lase copiii la școală și sunt, la rândul lor, ajutați. Cu sprijinul Organizației Star of Hope International și cu susținerea financiară a unor persoane fizice din Suedia și Norvegia, am reparat casele în care locuiesc copiii din proiecte, am schimbat uși, am schimbat ferestre. Am cumpărat lemne, animale și păsări, am construit sere.

Am dus copiii în excursii și am organizat pentru ei tabere de vacanță la mare sau la munte. Am deschis și 2 ateliere de lucru în croitorie pentru mamele care nu au nicio posibilitate de a avea o slujbă.

Am format peste 25 mame care au învățat croitorie și visăm la o fabricuță în care aceste mame să devină angajate...

În final, pentru ca toate aceste proiecte, programe sociale, vise să fie împlinite este nevoie în continuare de oameni dedicați, de oameni sănătoși care să se dezvolte și să susțină această lucrare. De aceea m-am gândit că e important să ajutăm copiii și tinerii sănătoși din comunitate să dobândească un caracter frumos, abilități și competente care să contribuie la dezvoltarea globală a țării. Am făcut un pas uriaș aducând în România FOCUS BUSINEES SCHOOL, o școală suedeză de DEZVOLTARE PERSONALĂ ȘI ANTREPRENORIAT.

Îi învățăm pe oameni să lupte aici, în țară, pentru a vedea un viitor și o nădejde cu Domnul. Este nevoie de oameni care înțeleg cât de important este să dai aripi celor care au nevoie să zboare. Îmi iubesc mult țara, meleagurile pe care m-am născut, locul unde trăiesc cu familia și doresc ca fiecare copil și tânăr să-și descopere în țara aceasta POTENTIALUL ce L-a pus Dumnezeu în ei pentru a-și îndeplini destinul. Dacă vrem o națiune schimbată în bine, în care fiecare să aducem Împărăția Domnului în domeniul în care ne-a așezat El. Călătoria continuă!

Închei printr-un mesaj pentru cei care vor să lupte împreună cu noi pentru aceeași viziune...

Mă puteți găsi la:

Telefon: 0744-506.036

Email: vatamaniuc.aura@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/vatamaniuc.aurora.9

Aura Vatamaniuc

Redescoperind frumusețea *gătitudului în familie*

Schimbările socio-economice din perioada omului modern a implicat femeia în activități considerate mai importante decât „statul la cratiță”, astfel că gătutul a devenit tot mai neglijat și resimțit tot mai împovorător. De aici și până la neglijarea servirii mesei în familie nu a mai fost decât un pas. Dacă vom înțelege rolul gătitudului dincolo de nevoia de hrană, cu siguranță vom acorda o altă atenție acestei activități. Situat de specialiști în topul hobby-urilor sănătoase și a activităților cu adevărat captivante, gătutul are atât de multe beneficii asupra stării de bine încât poate îmbunătăți ambientul familial, rupe monotonia și poate reprezenta o metodă ideală de a sta cu familia. Plănuirea din timp a meniurilor zilnice, este importantă atât pentru sănătatea unei familii cât și pentru evitarea cheltuielilor inutile. Astfel, meniurile pot fi întocmite ținând cont de părerea fiecăruia, întreaga familie se va simți confortabil știind dinainte ce va servi la masă, iar riscul risipei alimentare va fi mult diminuat. Planificarea în avans a preparatelor, va preveni dezechilibrele prin alimentația haotică, va îndepărta o mare parte din tentații, cum ar fi gustările bogate în calorii, meniurile rapide, preparate ușor și pe fugă, cartofi prăjiți, grăsimi nesănătoase, snacksuri, semi-preparate cu valoare nutritivă slabă, și care doar satisfac foamea de moment. Pornind de la vorbele unui pediatru celebru: „Inima și laptele de mamă nu pot fi înlocuite cu nimic” (dr.

Gaston Variot) eu aș lărgi semnificația acestor cuvinte și aș spune că gătutul și servirea mesei în familie, în armonie și dragoste, nu pot fi înlocuite cu nimic.

Implicarea copilașilor în alegerea preparatelor ce urmează a fi gătite, este de dorit, alături de micile detalii, cum sunt aranjarea în farfurie, respectarea preferințelor cromatice, descoperirea de noi feluri de mâncare, diversificate și colorate.

Cu cât în farfurie vor fi mai multe culori, bineînțeles din surse naturale, cu atât masa va fi mai bogată în vitamine și minerale. Perioada copilăriei reprezintă o ultimă șansă, pe care părinții o au, de a influența comportamentul alimentar al copiilor și a alegerilor alimentare corecte de mai târziu. Deprinderea obiceiurilor și atitudinilor sănătoase prin alimentație va contribui major la un stil de viață echilibrat și prin acesta la sănătatea viitorului adult.

Preferințele alimentare a copiilor sunt în general pentru preparate simple și care să nu au un gust prea intens iar părinții au responsabilitatea de a oferi varietate cât mai largă de alimente sănătoase. Din această varietate, copiii au dreptul de a alege alimentele dorite și mai ales pot alege cât să mănânce. Copiii trebuie crezuți atunci când spun că s-au săturat, senzația de sațietate cât și reflexul de foame reglează perfect cantitatea alimentelor de care au nevoie, mai ales în primii cinci ani de viață, de

aceea insistența mâncatului tot din farfurie, nu face decât să altereze un instinct natural, care poate să conducă, în timp, la dezvoltarea obezității.

Atitudinea părinților privind alimentația nu înseamnă stabilirea unei liste de alimente permise și interzise ci una de înțelegere și susținere dar în același timp de orientare către alegeri alimentare sănătoase. Discuțiile dintre părinți și copii au menirea de a stimula gândirea micuților pentru a găsi singuri răspunsuri referitoare la situațiile și motivele care conduc la dezechilibre alimentare, precum și pentru găsirea soluțiilor de combatere sau îmbunătățire a acestora, care să vină tot de la ei.

Exemplul personal și sfaturile bine documentate ale părinților, sunt oportunități mereu la dispoziție și pot contribui la formarea dorinței de a alege sănătos. Deprinderile finale de comportament vor rămâne tot la latitudinea copilului, dar condiția reușitei va depinde tocmai de dorința proprie, în formarea căreia părinții au avut o contribuție.

Gătutul în familie este o ocazie potrivită pentru a vorbi despre sănătate. Implicarea copiilor în bucătărie, încă de la vârste fragede, va fi o ocazie ideală de a explica cum peștele poate ajuta la dezvoltarea inteligenței sau cum fructele și legumele în culorile curcubeului, prin vitaminele și minerale pe care le conțin, ajută la menținerea energiei zilnice.

Valoarea organizării lucrurilor poate fi deprinsă prin gătut, aranjarea mâncării pe masă fiind un bun exemplu a planificării ordonate și din timp a lucrurilor.

Pornind de la planificarea meselor, copiii pot fi implicați și în alegerea și cumpărarea alimentelor ce urmează a fi folosite, astfel că timpul petrecut la raionul cu fructe și legume proaspete nu este deloc un timp pierdut, ci va stimula sugestia de preparate, venite chiar din partea celor mici.

Pregătirea mesei în familie va îmbunătăți enorm comunicarea, citirea rețetei cu copiii, instrucțiunile privind pașii de urmat, nu sunt altceva decât exerciții de dezvoltare a abilităților de comunicare. Gătutul în casă, de asemenea, va completa cunoștințele copiilor despre ingredientele sănătoase, cei mici vor ști că nu au adăugat coloranți sau alte ingrediente nesănătoase care se regăsesc pe etichetele produselor din comerț. Este o ocazie perfectă de a explica, că pâinea preparată în casă nu are nevoie de zahăr pentru a fi delicioasă, că deserturi ca înghețata, biscuiții, prăjiturile, pot fi preparate și în casă, într-o variantă atât gustoasă cât și sănătoasă.

Privind gătutul ca un mod special de transmitere a dragostei și aprecierii pentru cei dragi, ca o provocare sau o aventură printre arome și texturi, ca o libertate de creație și talent, va deveni mai mult decât o activitate adresată nevoii de hrană sau o simplă obligație casnică.

Gătutul, acțiune specifică doar omului, poate fi orice - pasiune, bucurie, moment de familie, eveniment social, relaxare, anti-stres, optimism în eșec, pentru că unde altundeva decât în bucătărie, poți să spui cu mai multă convingere, că dacă ceva nu iese bine, există întotdeauna o dată viitoare...

Dr. Florina Daniela Ruța

Sos Pesto

de urzici

Ca în fiecare an, primăvara vine cu o stare generală de bine, nu doar prin vremea de afară care se încălzește, ci și datorită tuturor bunătăților de care ne putem bucura chiar din grădinile noastre. Vremea este propice, soarele strălucește, iar gândul nostru zboară din ce în ce mai des la rețete sănătoase unde putem folosi tot ce avem în grădinile proprii.

De aceea, vă propun o rețetă nouă și creativă de sos pesto - PESTO DE URZICI

Deși cuvântul pesto ne duce automat cu gândul la busuioc, în această rețetă îl vom înlocui cu urzica, o plantă subapreciată și rar folosită la gătit, dar care are foarte multe proprietăți benefice pentru sănătate, pe care încă nu le cunoaștem.

Pentru început să facem cunoștință cu planta de urzica

- Urtica dioica denumirea ei științifică-

Deși urzica este o plantă comună, nu i-am acordat prea mult atenție, considerând-o relativ neprietenoasă datorită efectului înțepător pe care îl are la atingere. Acesta efect se datorează acidului formic și al histaminei prezenți pe perișorii frunzelor. În industria alimentară și în gastronomie este prea puțin valorificată. O găsim cel mai des sub formă uscată, în industria ceaiurilor. Urzica prezintă o serie de proprietăți benefice pentru organismul uman, precum: proprietăți antioxidante, anti-îmbătrânire, antimicrobiene, diuretice, cicatrizante. Toate acestea se datorează conținutului de substanțe proteice, glucidice, antioxidanți, vitamine (A, B2, C, K), săruri minerale, etc.

Urzica este o plantă care poate fi găsită foarte ușor. Aceasta apare odată cu venirea primăverii și ține până la sfârșitul toamnei, însă compoziția chimică diferă de la un anotimp la altul. În urma unor analize de laborator, a rezultat că urzica de primăvară înmagazinează o cantitate de antioxidanți de 4 ori mai mare decât urzica de toamnă. Acești antioxidanți păstrează radicalii liberi care se formează în urma reacțiilor de oxidare din organism la un nivel corespunzător, contribuind astfel la menținerea sănătății organismului.

Acestea fiind spuse cred că ar trebui să trecem la treabă!

Ingrediente pentru 200g sos

- 100 g urzică;
- 40 g parmezan;
- 40 ml ulei de măsline;
- 20 g muguri de pin;
- 5 g usturoi;

Urzica poate fi utilizată atât în stare proaspătă, cât și păstrată la congelator, efectele congelării asupra compoziției sale chimice fiind nesemnificative.

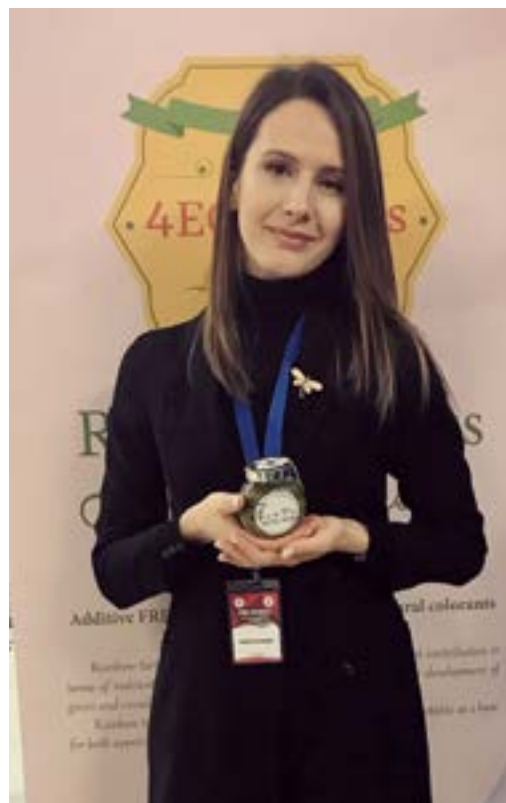
Mod de preparare:

Sosul pesto de urzici este foarte ușor de preparat. Înainte de toate, urzica trebuie opărită pentru ca efectul înțepător să dispară. Timp: 2 minute în apă la temperatura de 90 C.

În mod clasic, sosul se prepară în mojar. Eu am ales varianta modernă: robotul de bucătărie, dar se poate folosi și mixerul vertical sau chiar blender-ul. Ideea este să puteți mărunți foarte bine ingredientele.

Uleiul de măsline (jumătate din cantitate- 20 ml), urzica, parmezanul, mugurii de pin și usturoiul, se pun în robotul de bucătărie și se mărunțesc timp de 1 minut, după care se adaugă restul uleiului de măsline (20 ml) și se continuă procesul până la obținerea unui sos omogen.

Sosul pesto de urzici proaspăt este gustos și nutritiv. Poate fi utilizat în gastronomie pentru obținerea unor preparate culinare inedite. Este o pastă versatilă cu întrebuințări multiple: se poate consuma ca aperitiv, sub formă de bruschete, sau poate fi folosit la pregătirea pastelor. Totodată, o linguriță de sos pesto de urzici poate fi folosită la marinarea cărnii de miel sau pui pentru a conferi un plus de savoare.

Vă doresc poftă bună!
Francesca Trombitaş

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atâră de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baci

Duminică de la 21:30 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Începând cu data de 5 iunie 2018, recepția postului Credo TV s-a modificat după cum urmează:

▶ Satelit: THOR 6	▶ FEC: 5/6
▶ Poziția orbitală: 1° W	▶ V-PID: 1840 Kbit/s
▶ Frecvența: 11.747 MHz	▶ A-PID: 128 Kbit/s
▶ Polarizare: orizontală	▶ Norma: FTA
▶ Rata simb: 28.000 KSym	

Poziția antenei rămâne aceeași. Se modifică din receiver frecvența, polarizarea și FEC.

Contact: www.credo.tv | 0264 436 150 | 0728 192 123 | contact@credo.tv

MARȚI
de la 20:00 la Credo TV

Cortul Întâlnirii este o emisiune care aduce pe micile ecrane programele din bisericile evanghelice din România, prezentând Cuvântul lui Dumnezeu, pentru întărirea credinței și cunoașterea mai profundă a Sfintei Scripturi.

SUFLET DE *FEMEIE*

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartăsească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro
www.sufletdefemeie.ro